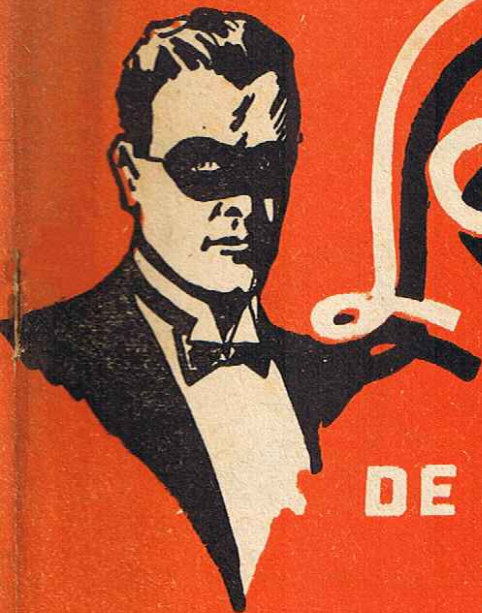

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Wonderdiamant

Nr 2190

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Wonderdiamant

Hoofdstuk I

IN HET GOUDGRAVERSDORP

Het was omstreeks acht uur in de morgen, en traag, als met tegenzin, was de dag aangebroken. De zon was zoeven boven de kim verschenen en goot nu een onzeker schijnsel over de eindeloze sneeuwvlakte en de nauwelijks gebaande wegen, die door deze vlakte heenvoerden naar het goudgraversdorp, hetwelk daar pas een jaar

geleden was gesticht en nu reeds een bevolking van bijna tweeduizend zielen telde.

Eigenlijk was Yellow Creek in Alaska niet veel meer dan een kamp, want alle huizen waren, zonder uitzondering, van hout, en dan nog meestal op zeer ruwe wijze opgetrokken uit onbehouden boomstammen, waarbij de naden

met rendiermos, uitgeplozen hennep en in enkele gevallen met kalk waren dichtgestopt.

Yellow Creek bezat feitelijk slechts één straat, en die was dan ook vrij druk. De nederzetting bestond uit twee rijen huizen, of hutten, zoals men wilde, meestal afzonderlijk gebouwd en van elkander gescheiden door de door duizenden platgetreden weg, die van het Zuiden kwam, en verder Noordwaarts liep, naar onbekende streken, om zich te verliezen in het eeuwige ijs, het gebied van de dood, waarvan slechts zeer weinigen terugkeerden, op hun jacht naar het gele goud.

In het Zuiden, aan de oevers van de thans dichtgevroren Joekon, was nog enig spoor van beschaving, kon men nog rekenen op enige gemakken, in de grote nederzetting welke men daar vond, hier en daar beschikte men zelfs over een telefoon als vertegenwoordiger van de menselijke beschaving.

Maar hier was niets anders dan de vreselijkste ontbering, hier werd het leven als het ware nog slechts in zijn primitiefste vorm geleefd, men at, men sloep en men vocht om de volgende dag te kunnen halen.

En Yellow Creek was nog niet het ergste. Sedert een paar maanden deden geruchten de ronde, dat er nog Noordelijker, verder bij de poolcirkel, nieuwe vindplaatsen van goud waren ontdekt, op het gebied van de Eskimo's, dicht bij de oorsprong van de Noatak rivier.

En aanstonds had, ondanks het vergevorderde winterseizoen, zich een schier eindeloze stroom mannen noordwaarts begeven, allen beziel en voortgedreven door de vurige wens zich meester te maken van het goud, dat, mocht men de geruchten geloven, als het ware opgescheept zou liggen en maar voor het grijpen was. En velen van die mannen stierven...

Zij waren niet bestand tegen de verschrikkelijke ontbering, zij kenden het land niet, zij wisten niet hoe zij zich moesten wapenen tegen de ontzettende koude, men bedroog hen op allerlei wijzen en zij kwamen om in de strijd.

Maar hun dood schrikten de anderen, die na hen kwamen niet af.

Wanneer eenmaal de goudkoorts zich heeft meester gemaakt van de mens, dan deinst hij nergens voor terug.

Yellow Creek beleefde in die tijd een periode van bloei.

De weinige winkeliers en de zes of zeven kroeghouders verdienden er veel geld. Want telkens kwamen er nieuwe goudzoekers opzetten, om de plaats in te nemen van hen, wier gebeente daarginds, ver in het Noorden verbleekte op de grenzeloze sneeuwvlakten.

De winkel van Ted Fleece was zeker wel de grootste en ook de best gesorteerde. Hij was de man, die het altijd als het ware scheen te ruiken, wanneer daar ergens in het hoge Noorden een trek ontstond, als gevolg van het gerucht, dat er in de buurt goud was gevonden.

En nauwelijks stonden er drie of vier hutten bij elkaar of Fleece verscheen, eerst met zijn grote woonwagen, om de kat uit de boom te kijken. Bleken de vooruitzichten gunstig, dan rukte er een klein legertje werklieden aan, begerig om een paar dollars te verdienen en bouwden voor hem het blokhuis, dat zijn winkel en woning zou worden.

Fleece bleef dan op dezelfde plaats totdat het getij verlopen was en dan verzette hij de bakens en vertrok naar elders. Soms bleef hij slechts twee maanden op dezelfde plek, als zijn instinct hem eens bedrogen had, wat echter maar zeer zelden geschiedde, maar ook wel eens twee jaren of langer.

Hij was er trots op, dat hij Yellow Creek als het ware gesticht had, de nederzetting dicht bij de oorsprong van de Kojakuk, een der voornaamste zijrivieren van de Joekon.

Of er daar in het Noorden werkelijk goud zat, deerde hem weinig, het was voldoende, dat men het dacht en dat er een onophoudelijke stroom van door de goudkoorts aangetaste gelukzoekers door het dorp trok, die van alles nodig hadden, nieuwe sledenijzers,

een zweep van buffelleder, strengen voor de sleden, geweervet, gedroogd vlees, pemmican genaamd, patronen, vetlederen laarzen, verbandlinnen, sneeuwbrillen, wat niet al...

Fleece verkocht schoenveters, zowel als blikken waterketels, lucifers, die een dollar per doosje kostten, revolvers, ledertuil, zadels, als het moest, ook de paarden er bij. Maar paarden zou hij in die tijd niet verkopen, dat wist hij wel, al was het even zeker, dat sommige onnozele «Greenhorns» (nieuwelingen), hem in alle ernst gevraagd hadden of hij hun geen span paarden kon verkopen, alsof die dieren zouden kunnen bestaan onder deze omstandigheden, nu de vlakke bedekt was met een meter dikke laag sneeuw, nu er geen enkel grashalmpje groeide en op een plek, duizenden mijlen verwijderd van iedere stal, of van een magazijn van hooi of haver.

Neen, het rijk was nu aan de honden en voor hen had Fleece goed gezorgd, want hij had een reusachtige voorraad gedroogde vis ingeslagen en als de wind maar gunstig was, dan kon degene, die op weg was naar Yellow Creek, reeds mijlen van te voren weten dat hij zijn doel naderde, door zijn reukorgaan te gebruiken.

Maar al stonk de vis van Fleece ten hemel, de uitgehongerde en vermoede honden aten er met graagte van.

Naast de bazar van Fleece, zoals de man zijn winkel gedoopt had, was het wijnhuis van Buck Howard, een ruwe, gevaarlijke kerel, die zich nergens ooit zou vertonen zonder zijn revolver, waarmede hij wist om te gaan op een wijze, die voor zijn medebewoners zeer onaangenaam maakte, wanneer zij zich zijn vijandschap op de hals hadden.

Ook het wijnhuis was uit boomstammen opgetrokken en was vrij groot. Men kwam van de straat door een ruwe deur eerst in een soort voorportaal en door een tweede deur onmiddellijk in de grote gelagkamer. Twee zijden daarvan waren ingenomen door een gaanderij, op ongeveer twee meters van de vloer en die door houten palen ondersteund werd.

Op die gaanderij kwamen een tiental «Chambres Séparées» uit, waar, voor de gasten die het wensten, gelegenheid bestond zich af te zonderen met een van de zes vrouwen, die in dienst stonden van Buck Howard: rampzalige schepsels, hier heen gedreven door het noodlot, of door het verlangen, in korte tijd veel geld te verdienen. Meestal vertoonden die vrouwen zich, ook al vroor het buiten twintig graden, in korte rokjes, hals en armen ontbloot.

In een hoek van het grote vertrek stond een kolossale kolomkachel, die het lokaal moest verwarmen en daarnaast een piano, een oud, ontstemd geval, met een dunne toon en op dit instrument speelde iedere avond een nog jonge man, met een hol, uitgeteerd gezicht, ter begeleiding van een violist, een man van een jaar of vijftig, die sterk dronk en met starre ogen voor zich uitkeek, terwijl hij, bijna onbewust, de ene Fox Trott en Rumba na de andere speelde. Op die muziek dansen dan de gasten, soms met een der vrouwen en vaak met elkaar, want de zes «dames van Buck», zoals zij in de wandeling genoemd werden, vormden met nog een enkele andere vrouw, het ganse vrouwelijke element van Yellow Creek.

Er was nog een andere attractie en dat was de roulette, die in het midden van het grote vertrek stond en waar Buck Howard meestal een wakend oogje op hield, om toe te zien, dat zijn assistent hem niet in de nek keek.

En als hij daar niet was, dan stond hij achter het uit planken getimmerde buffet en liet zijn kleine zwarte ogen over zijn gasten gaan.

Niets ontging hem. Hij had dadelijk de nieuweling erkend, of de man, wiens zakken goed gespekt waren, daar hij juist een grote voorraad huiden had verkocht en dan knipoogde hij naar een van de dames, wenkte naar de nieuw-aangekomene, waarna de zwaar ge-poederde en geschminkte vrouw op hem toe ging en zich met een gedwongen glimlachje op het vermeelde ge-

laat naast hem neer zette, om hem tot drinken aan te sporen. Tot drinken of tot spelen en dikwijls genoeg ontstond er een hevige twist, waarbij de revolvers en messen een woordje meespraken.

Zeker, er was een Sheriff in het dorp, door de inwoners zelve gekozen, en die twee flinke kerels tot zijn beschikking had, maar wat konden die uitrichten tegen een woeste bende, verhit door hartstocht en drank en die menigmaal in het donker vocht, omdat de petroleumlampen waren stukgeslagen.

En dan, niemand mengde gaarne de Sheriff en zijn mannen in hun zaken, want verreweg de meesten hadden altijd nog een appeltje te schillen met die drager van het gezag.

Zelden zag een wijnhuis een eigenaardiger samenraapsel dan de kroeg van Howard. Want de gouddorst oefent zijn invloed uit op paupers, zowel als hooggeplaatsten, die om de een of andere reden hun rijkdommen zagen verdwijnen; men vond er voormalige chauffeurs, ingenieurs, mislukte journalisten, toneelspelers, mijnwerkers en niet alleen afkomstig uit Amerika, maar zelfs uit de verste landen van Europa. Sommigen waren regelrecht doorgereisd en spraken nog slechts zo gebrekkig Engels, dat men het ternauwernood kon begrijpen en het mocht een raadsel heten, hoe deze lieden erin geslaagd waren, het grondgebied der Verenigde Staten te betreden, waar de emigratiebepalingen thans zo buitengewoon streng waren.

Maar om acht uur in de ochtend was het nog stil in het grote wijn-

huis, en trouwens in de gehele nederzetting. Nu en dan gleed er een slede langs de hoofdstraat, bespannen met acht tot twaalf honden, hoog beladen met sprokkelhout, met gedroogd vlees, of met de gehele bagage van een of andere goudzoeker, die alleen of in gezelschap naar het Noorden trok.

Maar langzamerhand werd het drukker. De deuren der blokhuizen werden geopend en vaak moesten de bewoners beginnen hun gang vrij te maken van de sneeuw, die door het openen van de deur naar binnen was gewaaid.

Er stond die dag echter bijna geen wind en daardoor was de koude van omstreeks dertig graden ook beter te verdragen.

Er verschenen hoe langer hoe meer sleden in de straat en Fleece kreeg het druk. Met behulp van zijn winkelbediende, een roodharige Ier, had hij de luiken weggenomen van voor zijn uitstalling, en het duurde niet lang of de eerste kopers kwamen opdagen.

En toen verscheen er een drietal klanten, die aanstonds aller opmerkzaamheid tot zich trokken en die geruime tijd onder diepe stilte werden aangestaard; het waren drie goedgeklede mannen, klaarblijkelijk vreemdelingen en die er volstrekt niet uitzagen als gouddelvers.

De drie mannen waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson. En zij waren hier, eenvoudig omdat Raffles enige tijd tevoren de lust had te kennen gegeven, in Alaska op blauwvos en beer te gaan jagen.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

DE PELSJAGER

De stoutmoedige avonturier en zijn beide metgezellen waren naar de nederzetting gekomen, op dezelfde wijze als iedereen het deed, die geen zelfmoord wilde plegen, namelijk met een hondenslede, getrokken door een tiental sterke en uitstekend afgericht honden, voor het merendeel bastaards, maar gehard en uitstekend geschikt voor hun werk.

In vier dagmarsen waren zij van Fort Joekon gekomen, aan de oorsprong van de rivier van die naam gelegen en waar zij gastvrijheid hadden gevonden bij de Fortcommandant, aan wie Raffles zich had voorgesteld als graaf Panhurst.

Raffles had geen bepaald doel en de geruchten omtrent de goudvondst op het gebied der Eskimo's had hem volkomen onverschillig gelaten.

Maar dat jaar kwam de blauwvos zeer overvloedig voor in die streken en dit alleen had Raffles doen besluiten, zijn weelderig ingericht huis te Londen te verlaten en met zijn onafscheidelijke vriend Brand en James Henderson, een kerel als een boom, een ware Hercules, de reis naar Canada te ondernemen en te gaan jagen in het hoge Noorden.

Zij hadden zo ver zij konden, de reis per trein gedaan, dat wil zeggen tot Prince Ruppert, aan de Westkust van Canada, tegenover de Queen Charlotte Islands gelegen. Noordelijker kwam de

trein niet en vandaar moesten zij per slede verder trekken, een der talloze dalen volgen van het Rotsgebergte, tot zij de oorsprong van de Joekon bereikten. Deze was reeds geheel toegevroren, maar daar er toen nog geen sneeuw gevallen was, ging de reis snel verder, daar Raffles gebruik kon maken van het spiegelgladde dek van de rivier waarover de slede pijlsnel schoot.

En zo was hij, na een paar weken, eindelijk in Yellow Creek aangekomen, op de grens der beschaving en van de buitenste duisternis.

Toen de drie mannen zich in de deuropening vertoonden, welke degenen, die zich in de winkel bevonden, onwillekeurig en welig terzijde.

Zij droegen allen hetzelfde jachtcostuum: een lederen buis, gevoerd met schapenwol, een bonten kraag, gemaakt van de vacht van de otter, een broek van leder, die verdween in de half hoge vetlederen rijlaarzen, en een muts van geitenvel, voorzien van oorkleppen.

Het lederen buis was om het middel dichtgetrokken door een brede riem en op de linkerheup hing het sterke jachtmes in zijn lederen schede. Aan de rechterkant van de gordel was een sterke linnenzak bevestigd, waarin zich de pakjes patronen en verder wat mondvoorraad bevonden. Ten slotte droegen zij aan een riem op de rug ieder een voortreffelijke Remington,

een van die dubbelloops geweren, waarmede een goed schutter op een afstand van twee honderd meter een stuk grof wild kan vellen.

Raffles had bovendien een mocassin in de hand, een van die eigenaardige, op tennis rackets gelijkende sneeuwschoenen, met behulp waarvan de Indianen zich met grote snelheid over de sneeuwvlakten weten te verplaatsen.

Hij zocht even met de blik naar de eigenaar van de winkel en had hem al spoedig gevonden in de gedaante van een magere man, met een sluw vossengezicht, die handenwrijvend op hem toekwam en zich daarbij niet ontzag, de Sheriff in persoon te laten wachten en hem vroeg wat hij wenste.

— Om te beginnen zou ik u willen vragen, deze sneeuwschoen voor mij te herstellen, antwoordde Raffles.

— Een paar oude sneeuwschoenen is beter dan vier honden, zei Fleece met een glimlach, en ondertussen nam hij de warme, blijkbaar dure kleding van de vreemdelingen eens scherp op.

Toen wijdde hij zijn aandacht aan de sneeuwschoen, riep zijn bediende, duwde hem het voorwerp in de hand en beval kortaf:

— Repareren!

— Mijnheer wacht er toch zeker niet op, boss? Er is nog veel te doen; ik heb de slede van Harry Brain onder handen, het geweer van Jim Cooper, de vossenklem van de dominee en nog meer van die snorrepiperijen.

— Laten lopen, die sneeuwschoen gaat voor, zei Fleece kortaf.

Toen wendde hij zich opnieuw tot Raffles en vroeg:

— Nog meer van uw gading, mijnheer? Kijk gerust maar eens rond. Fleece heeft van alles in zijn winkel.

— Ik denk dat ik nog wel een en ander bij u zal moeten kopen, goede vriend, zei Raffles. Wij denken hier enige dagen te blijven, maar zeg mij eerst eens op uw eer en geweten, is er hier wild in de buurt?

— Wild? Gij vraagt of er wild is, mijnheer? riep Fleece uit. Wel, mijnheer, iedere nacht komen de wolven tot bijna in het dorp. Wij moeten ze

vaak verjagen, want onze honden lopen het grootste gevaar, als de indringers erin slagen de hokken open te maken.

— Ik bedoel niet speciaal wolven, want die vormen voor de jager geen wild, antwoordde Raffles glimlachend. Ik meen: sneeuwhoenders, beren, marters, blauwvossen, hermelijns en meer van die bontdieren.

— Beren zijn er genoeg, als gij maar een dagreis verder gaat, in het gebergte. Hier in de vlakte komen zij niet, maar aan de oevers van de Joekon, die met bossen bedekt zijn, zult gij genoeg pelsdieren vinden. En wat de blauwvossen betreft, het wemelt ervan. Maar ik waarschuw u, dat gij nogal concurrentie zult hebben. Jim Cooper is fel op het bont en gij zult hem uit de weg moeten gaan, want hij houdt er niet van dat men hem in de wielen rijdt. Maar als je van de duivel praat... daar komt hij juist aan.

Inderdaad, de deur werd opengeworpen en er trad iemand binnen, van wiens gelaat op het eerste gezicht niet veel te zien was, want hij ging gebukt onder een stapel vers afgestroopte huiden, die nog bereid moesten worden en die een verre van aangename geur verspreidden en bovendien had hij de klep van zijn bonten muts diep in de ogen gedrukt.

Maar nu wierp hij de baal huiden van zijn rug, zette zijn bontmuts af en vertoonde nu het lachende, ronde gelaat van een jonge man van ongeveer vijf en twintig jaar, die er volstrekt niet uitzag als een vechtersbaas, maar evenmin als iemand, die, zoals men dat noemt, zich de kaas van het brood laten eten.

Dat was Jim Cooper, de pelsjager. Hij zag er uit als een stevige, voor niets vervaarde knaap, met harde knuisten, spieren van ijzer, een onverwoestbare gezondheid en wat in deze streken zeker niet te misprijzen viel, een onverstoorbaarheid en opgeruimdheid, welke zich door niets lieten verdrijven.

Somtijds bracht hij weken achtereenvolgende door in de meest onherbergzame streken van Alaska, te midden van

sneeuw en ijs, of in een van de plankenhutten, die hem tot schuilplaats dienden en waar hij wist altijd een handvol pemmican, wat rijst, gedroogde vruchten en gecondenseerde melk te kunnen vinden, benevens dor hout om er de potkachel mee te stoken, tenminste wanneer een en ander niet gestolen was door rondzwerfende Indianen of halfbloeds.

Hij was dan alleen vergezeld door zijn trouwe honden, twaalf in getal, die de slede moesten trekken, welke hoe langer hoe zwaarder werd, want Jim was een uitmuntend schutter en zijn schot faalde zelden.

Er was ook geen enkel hondenspan, honderden mijlen in de omtrek, dat in gehoorzaamheid kon wedijveren met dat van de jonge pelsjager. Zij liepen zoals een van zijn collega's het drastisch uitdrukte, alsof zij met z'n twaalfven op een plankje vastzaten, nooit week er een en streep terzijde.

De pelsjager hield zich niet heel veel op met zijn lotgenoten en hier en daar had hij de naam van trots te zijn, ofschoon men moest toegeven, dat hij steeds hulpvaardig was en bereid om anderen te helpen. Men zag hem echter zelden in een der kroegen van Yellow Creek, tot groot misnoegen van derzelve eigenaars, vooral van Howard, die een onberedeneerde vijandschap tegen de flinke, jonge knaap scheen te koesteren, die steeds maar alleen zijn weg wist te gaan, niet dronk en zich niet met zijn «dames» afgaf, slechts in de uiterste noodzakelijkheid vocht en altijd iets heerachtigs over zich had.

Men wist weinig van hem; alleen dat zijn oude moeder op fort Joekon woonde en dat hij haar op geregelde tijden bezocht.

De jonge man had dus zijn zwaar pak neergeworpen, dat zeker wel bijna tachtig kilo moest wegen en wiste zich nu het voorhoofd af, dat ondanks de koude daarbuiten, bezweet was.

Toen riep hij met zijn luide, vrolijke stem:

— Twee pond tabak, Fleece en van je beste, man. Ik heb een goede maand gehad, het kan er op overschieten.

— Ik zal je helpen, Jim, riep Fleece gedienschtig uit, want de jonge jager was een van zijn beste klanten, die steeds contant betaalde, wat lang niet van alle inwoners van de nederzetting kon worden gezegd. Blijft u hier nu een possje?

— Op zijn minst een paar weken. Mijn honden moeten wat rust hebben, mijn slee moet eens goed worden nagezien en wat de hoofdzaak is: ik moet mijn huiden sorteren en voorlopig prepareren. Hoe staat het met mijn voorraad?

— Wel man, alles ligt nog in mijn kelder, zoals je het er zelf hebt neergelegd, riep Fleece uit. Alles is in de beste toestand; ik ben nog geen uur geleden naar gaan kijken.

Fleece had intussen een paar pakken tabak uit een grote kist opgedolven en reikte ze nu aan Cooper toe met de woorden:

— Dat is de beste, die je tien uur gaans in het rond kunt krijgen.

Cooper nam de tabak aan, rook eens aan de zakken en keek nu enigszins nieuwsgierig naar Raffles en zijn beide metgezellen en met iets als bewondering naar de herculische gestalte van Henderson, die er in zijn dikke pels nog machtiger en zwaarder uitzag dan gewoon; een kerel om met één enkele hand een lariks uit de grond te rukken.

Toen keek hij eens naar de uitnemende geweren, het jachtmes, de patronentassen en in zijn ogen lachte het, toen hij kortaf vroeg:

— Concurrentie?

— Geen ernstige concurrentie, mijnheer Cooper, antwoordde Raffles, wij zijn geen beroepsjagers en wij denken er niet aan u onder uw duiven te schieten; een beeld, dat hier wel van pas is, dunkt mij. Wij wensen het echter evenmin onder uw hermelijns, uw zilvervossen en uw andere pelsdieren te doen, tenzij met mate en alleen om ons voor weinig geld in het bezit te stellen van een paar fraaie vellen.

— Voor weinig geld? herhaalde Cooper verbaasd. Maar gij komt toch uit de beschaving. Gij hebt een zeer lange

reis moeten ondernemen en voor vijftig dollar kunt gij zelfs te New-York onbereide vellen kopen.

— Ik zeg u dat ze ons geen dollarcent zullen kosten, want mijn metgezellen en ik kwamen hier om op beren te jagen en wij nemen de vossen op de koop toe.

— Als gij het zo beschouwt, riep Cooper lachend uit. En mag men vragen of gij al iets geschoten hebt?

— Nog niet veel, wij zijn hier pas kort en wij kennen de omgeving niet, antwoordde Raffles. Gij kent ze zeker heel goed, mijnheer Cooper?

— Wel, ik geloof niet dat er in heel Alaska, wat zeg ik, in deze hele Westelijke uithoek een duimbreed gronds is, welke ik niet ken, van de Beringstraat tot aan het Grote Beren Meer, van Harrison Baai, tot aan Vancouver, riep Cooper trots uit.

— Maar hoelang oefent gij dit beroep dan wel uit? vroeg Raffles.

— Vijftien jaar, mijnheer.

— Maar gij zijt nog zeer jong.

— Ik ben eergisteren vijf en twintig geworden, maar reeds op mijn tiende jaar begon ik mijn vader te vergezellen, een woudloper van de oude stempel, zoals men ze tegenwoordig weinig meer aantreft; een man, die nooit ziek was, die altijd zong, die zijn eigen poney op zijn rug kon nemen en die met de wildste paarden omging, zoals u met een kanarievogeltje.

— Dan is het ook geen wonder, mijnheer Cooper, dat gij hier de streek op zij duimpje kent. Daareven hoorde ik, dat gij u enige weken rust wilt gunnen. Vindt gij het onbescheiden als ik u verzoek een klein deel van uw rust op te offeren, om ons de weg te wijzen naar het rijkste jachtgebied? Neen, gij behoeft niet achter uw oren te krabben; wij willen u werkelijk geen concurrentie aan doen en ten bewijze hiervan, bied ik u als kleine tegemoetkoming in de moeite, de helft van de vellen aan, welke wij mochten buit maken.

— Dat laat zich horen, riep Cooper vrolijk uit. Gij kunt over mij beschik-

ken. Maar zeg mij eerst eens waar gij hier woont?

— De zaak is, wij komen zo juist de nederzetting binnen en ik weet nog volstrekt niet waar wij deze nacht zullen slapen, zei Raffles. Is er hier een logement?

— Buck Howard heeft het enige van de nederzetting, mijnheer, antwoordde Fleece, die de opmerking gehoord had.

— Wie is dat?

— Ik wil hem niets belasteren, mijnheer, maar hij is zeker de grootste schurk, die er op twee benen rondloopt.

— Ik kan niet zeggen, dat gij mij het verblijf in zijn logement zeer aantrekkelijk maakt, merkte Raffles op.

— O, gij zijt met z'n drieën en gij ziet er niet uit als papkinderen, voegde Cooper er haastig aan toe. Hij zal het wel uit zijn hart laten, u lastig te vallen, tenminste wanneer gij met uw vingers van zijn vervloekte roulette afblijft en u een beetje op een afstand houdt.

— Wordt hier gespeeld? riep Brand verwonderd uit.

— En niet om kiezelstenen, mijnheer, antwoordde de pelsjager. Misschien wilt gij mij niet geloven, maar het is wel voorgekomen, dat goudzoekers hier op één enkele avond tot zes pond stofgoud verspeelden.

— Goudzoekers? Er is hier werkelijk goud in de buurt? riep Brand uit.

De stem van Cooper klonk niet meer zo hartelijk als zoeven, toen hij antwoordde:

— Er is goud, mijnheer, op zestien dagreizen hier vandaan. Wilt gij het soms gaan zoeken?

— Ik denk er geen seconde aan, vriend Cooper, antwoordde Brand haastig.

— Eerlijk gezegd, dat doet mij genoegen, hernam Cooper op zijn vorige toon, want de goede niet te na gesproken, het is een zootje, de heren gouddelvers.

— Geloof ge dat er plaats is in het logement van Howard? vroeg Raffles zich tot Fleece wendende.

— Dat denk ik haast wel; de meeste mannen zijn naar het Noorden, naar het goudveld, antwoordde de winkelier.

— Zijn er veel gasten op het ogenblik?

— Voor het ogenblik, voor zover ik weet, alleen die idioot en zijn dochter.

— Wie is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik wilde dat ik er antwoord op kon geven, mijnheer, zei Fleece. Het moet een soort schoolmeester zijn, misschien wel een professor, een oude gek, die hier al een paar weken is en die een kist boeken met zich meesleept en zijn dochter.

— Luister eens, Fleece, je moet de oude Armstrong geen idioot noemen, zei Cooper op vermanende toon. Ik zeg je dat hij niet gek is, al houdt hij zich wat achterbaks, al gaat hij niet op jacht, al komt hij niet zelf in je winkel en al wijkt hij hemelsbreed van ons af in uiterlijk en manieren.

— Geen gek? herhaalde Fleece opgewonden. Hoe noem jij dan iemand, die in het hartje van de winter in Alaska om een span paarden vraagt, die in een geklede zwarte jas rondloopt, die geen Eskimohond van een rendier kan onderscheiden en die, en dat is het top-punt, de gehele dag een boek zit te lezen?

— Hij is een geleerde, dat is alles, antwoordde Cooper schouderophalend, maar hij is evenmin gek als jij of ik, dat kun je van mij op een briefje krijgen. En wat Miss Silvia betreft...

Hij hield plotseling op, kreeg een kleur, begon te stotteren en scheen plotseling verbazend veel haast te hebben, om het touw los te maken, hetwelk het pak huden op de vloer bijeen hield. Het was dan ook geen wonder, dat hij vuurrood in het gelaat zag, toen hij

zich weer oprichtte en onverschillig vroeg:

— Hoe maakt de dochter van mijnheer Armstrong het?

— O, best en zij heeft hier in de winkel wel zes maal naar je gevraagd, antwoordde Fleece en hij vond dat zelf zo grappig, dat hij lachte tot de tranen over zijn magere wangen liepen.

Opnieuw trokken de huden de jonge pelsjager onweersstaanbaar tot zich en hij stond nu met zijn rug naar het kleine gezelschap toe. En in die houding, naar de grond gebukt, bromde hij:

— Het is wel een aardig meisje, maar een beetje stil, een beetje bleek...

Raffles had glimlachend en met grote aandacht dit toneeltje gevolgd en zijn nieuwsgierigheid was in de hoogste mate gaande gemaakt door hetgeen hij zoeven had vernomen. Hij wendde zich tot Cooper, tikte hem op de schouder en zei:

— Mijnheer Cooper, gij kent hier natuurlijk goed de weg, ik meen in Yellow Creek?

— Wel, mijn waarde heer, ik heb het zelve helpen bouwen, antwoordde Cooper.

— Dan wilt gij mij zeker wel even de weg wijzen naar het logement van die mijnheer Howard?

— Met genoegen, maar het is volstrekt niet moeilijk te vinden, antwoordde Cooper. Yellow Creek heeft om zo te zeggen maar één enkele straat en «De Gouden Krekel» ligt aan de overzijde van de straat, honderd passen van deze winkel. Maar ik moet toch die kant uit, naar mijn eigen blokhut, om eens te kijken, hoe de zaken daar staan.

— En kan ik op u rekenen om ons dezer dagen te vergezellen?

— Ik ben tot uw dienst.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk III

DE ZONDERLING

Het viertal verliet de winkel van Fleece, nadat Raffles nog enige kleine inkopen had gedaan en daarbuiten stonden de sleden, terwijl de wachtende honden zich hadden uitgestrekt op de sneeuw, of zich tot een bal hadden gerold. Een klappend geluid met de tong, een ruk aan de slede, om de vast gevroren ijzers los te maken, en de voertuigen gleden bijna geruisloos over de dikke, hard bevroren sneeuwlaag, die ondanks het drukke verkeer, ongerept in de straat bleef liggen.

En niet zonder verwondering zag Cooper, dat de honden van de man, met wie hij zoeven kennis had gemaakt, evengoed en gelijkmatig trokken als de zijne en op het minste woord gehoorzaamden. Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Mag ik weten waar gij die honden gekocht hebt?

— Wel zeker, te Fort Joekon.

— Hebt gij ze allang in uw bezit?

— Omstreeks drie weken.

— Gaat gij veel met sledehonden om?

— Weinig. Ik ben Londenaar, evenals mijn twee vrienden, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan maak ik u mijn compliment over de wijze, waarop gij met de dieren weet om te springen. Men zou zweren, dat u het al jaren gewend bent.

Maar daar zijn wij al; dat grote huis is het.

De twee sleden stonden stil voor een groot houten gebouw, het enige in de gehele nederzetting, dat een verdieping had, onder een schuin dak, met golvend plaatijzer afgedekt, teneinde het afglijden van de smeltende sneeuw te vergemakkelijken.

Het had een soort voorgaanderij, waartoe een trapje van drie treden toegang gaf. Men vond dit trouwens aan vele blokhuizen en het had ten doel te beletten dat bij hevige sneeuwval de deuren aanstonds als het ware geblokkeerd werden. De gaanderij werd gevormd door een balcon, dat zich langs de gehele gevel van het logement uitstrekte en dat gedragen werd door vier houten pilaren, onderling door een leuning verbonden, welke zoeven onderbroken werd door het genoemde trapje.

Op een kort bevel gingen de honden weer liggen en de vier mannen gingen het trapje op, en openden de zware deur, die toegang gaf tot wat men met enige goede wil een vestibule kon noemen.

Recht tegenover de deur begon de trap naar de bovenverdieping en links was de deur, die tot de grote gelagkamer toegang gaf. Deze gelagkamer had vier vensters, waarin de glasruiten vervangen waren door dunne platen mica, die enigszins doorzichtig waren,

maar waardoor het licht slechts spaarzaam binnendrong.

Toen de vier mannen de gelagkamer binnentraden, was deze zogoed als geheel verlaten. Aan een kleine tafel, bij het reusachtige buffet en vlak bij de oude rammelkast, waarop de pianist iedere avond zijn Fox Trotts ten beste gaf, zaten vier vrouwen, met geschminkte gezichten, met omslagdoeken om hoofd en schouders geslagen en in het kaartspel verdiept.

Een eind verder snurkte een man, met lang, spierwit haar, die met het hoofd op de gekruiste armen voorover leunde aan een tafeltje gezeten, waarop een leeg bierglas stond.

En achter het buffet troonde Howard in hoogst eigen persoon. Hij scheen niet bijzonder in zijn humeur te zijn, wat geen wonder was, bij zulk een slecht bezette gelagkamer en zijn kaken, als van een kwade dog, waren in voortdurende beweging; de heer Howard was een hartstochtelijk liefhebber van kauwgom.

Op een paar passen afstand, eveneens achter het buffet, stond een slonzige meid, die in dringende gevallen eveneens als attractie moest optreden en dan haastig een rood zijden jurk moest aanschieten, teneinde met een vaise dunne stem variétélidjes te zingen bij de piano, maar die zich thans onledig hield met het spoelen van glazen en borden.

Howard droeg, ofschoon het buiten dertig graden vroom, niets dan zijn rood geruite boezeroen en daarover heen een wollen vest, terwijl een vuurrode doek losjes om zijn stierennek was geknoopt. Hij had grijsgroene ogen, met een boosaardige uitdrukking er in en Raffles had de man onmiddellijk gedetermineerd: een hoogst gevaarlijke, onbetrouwbare en voor niets terugdeinzen-de kerel, wiens revolver zeker wel heel los in de holste! moest steken.

Tenslotte nam hij zijn sigaar uit de mond met blijkbare tegenzin, spuwde over de toonbank heen op de vloer en vroeg:

— Wel?

— Spreek ik met mijnheer Howard? begon Raffles.

— Ik ben Buck Howard. Wat is er van je dienst?

— Hebt u voor enige dagen een paar kamers voor mij en mijn metgezellen?

Snel gleden de grijsgroene ogen van de logementhouder over de klederen de dure wapens van de drie Engelsen en de uitdrukking van zijn gelaat veranderde, er kwam zelfs iets van een tevreden grijns op. Hij verwaardigde zich zelfs zijn plaats achter de tapkast te verlaten en kwam langzaam, met grote stappen, de gelagkamer inlopen, waarbij de kolf van zijn reusachtige Colt te zien kwam, welke hij zelf op kunstige wijze met koperen nageltjes had versierd.

— Ik heb een paar kamers vrij, begon hij, Raffles en de twee anderen nog eens nauwkeurig opnemende. Voor hoelang zou het zijn?

— Ik kan mij tot niets verbinden, maar ik denk wel dat het een paar weken zal worden. Wat is de prijs?

— Vier dollar per nacht.

— Per persoon?

— Per persoon.

— Met ontbijt?

— Een kop koffie en een snede brood.

Charles Brand deed een stap naar voren en wilde iets zeggen, maar Raffles hield hem met een gebaar terug en antwoordde bedaard:

— Het is goed. Kunt gij nu aanstonds ons iets warms verschaffen? Wij hebben honger.

— Ik kan bouillon voor u laten maken, antwoordde Howard. Het is pas tien uur. Om een uur is het lunchtijd.

— Het is goed, hernam Raffles. Kunnen wij de kamers zien?

Howard gaf geen antwoord, maar wenkte naar het buffet en dadelijk kwam de slonzige meid toeschieten, die haar glazen en borden in de steek liet en haar rode, ruwe vingers aan haar rok afveegde onder het lopen.

— Laat de gasten de drie kamers aan de voorzijde zien, beval Howard.

Daarop wendde hij zich tot Cooper, die hij tot dusverre met geen blik verwaardigd had en zei op spottende toon:

— Wel, dat is een hele eer? Ben je bekeerd Cooper? Wat kan ik je inschenken? Een glas whisky?

— Drink je vergif zelf op, zei Cooper bedwaard. Ik heb wat met deze heren te bespreken en daarom ben ik met hen meegekomen. Je kunt mij een glas bier geven.

Hij zette zich neer bij de deur en liet zijn blikken in het rond waren, tot die eensklaps gevestigd bleven op twee personen, die dicht bij een der ramen aan een tafeltje gezeten waren en ook zo dicht mogelijk bij de kachel in de hoek.

Dadelijk verscheen er zulk een zonderlinge, verlegen uitdrukking op het gelaat van de pelsjager, dat Raffles onwillekeurig dezelfde richting uitkeek.

En hij moest zich bekennen, dat die twee daarginds wel een zeer zonderlinge indruk maakten in deze ruwe omgeving. Het waren een man, van omstreeks zestig jaar en een jong meisje van ongeveer twintig. De man had een bleek, fijn gezicht; het echte gelaat van de kamergeleerde, een man die opgaat in zijn wetenschap en die niets anders kent of ziet dan zijn dierbare boeken. Zijn kleding was eigenlijk volstrekt ongeschikt voor dit ruwe klimaat met zijn sneeuwjachten, zijn ijzige koude, zijn bevroren rivieren en zijn primitieve vervoermiddelen. Hij was geheel in het zwart gekleed en als uiterste concessie waarschijnlijk droeg hij een slappe boord, inplaats van de witte, gesteven boord, die in andere omstandigheden waarschijnlijk zijn hals omknelde. Hij was zozeer verdiept in de lezing van een boek, dat voor hem op de tafel lag, dat hij niet eens acht had geslagen op het binnenkomen van de vreemdelingen, ja zelfs geen enkele keer had opgekeken.

Tegenover hem, bezig met het herstellen van een paar dikke wollen wanten, zat een jong meisje van ongeveer twintig jaar, met zulk prachtig blond haar, dat het uit goud gesponnen leek. Men behoefde slechts naar haar fijn

regelmatig gevormd gezicht te kijken, om aanstonds te zien, dat zij de dochter moest zijn van de man in het zwart. De gelijkenis was inderdaad verrassend. Alleen haar mooie blauwe ogen behoeften nog niet de hulp van zulk een verwaarloosde bril met hoornen randen, als die, welke de neus van de man tegenover haar drukte.

Raffles keek een ogenblikje naar het eigenaardige paar, dat hier zo zonderling misplaatst scheen en daarop volgde hij het meisje, dat hem en zijn metgezellen de weg zou wijzen naar hun logeerkamers.

Dit bleek een wel wat weldse benaming te zijn voor drie hokjes, naast elkander gelegen en voorzien van eigengemaakte bedden, getimmerd uit zware boomstammen en ruwe planken en waarin ieder spoor van beddegoed ontbrak.

De reiziger kon er zijn moede ledematen uitstrekken op een berenvel, het hoofd neervlijen op een ding, dat veel op een grote worst geleek en dat een rol stro bleek te zijn, bijeengehouden door een schapenvel en hij kon zich toedekken met een tweede berenvacht, of anders met de wollen dekens, welke hij verondersteld werd altijd zelf mede te brengen.

In iedere kamer stond een tinnen kom en de logeergast was gehouden, iedere ochtend wat sneeuw te gaan scheppen in die kom en die te laten ontdooien op het potkachelkje, dat dag en nacht brandende werd gehouden in deze tijden van hevige koude en dat aan het einde van de gang stond, welke langs de logeerkamers liep. Op deze wijze verkreeg hij een uitstekend waswater.

Somtijds kwamen er wel eens reizigers in de «Gouden Krekel», die een stuk zeep bij zich hadden en men sprak nog maanden later over deze zonderlingen, die zich belastten met zulk een overbodige bagage.

Er was geen enkel meubelstuk, of het was door Howard of een van zijn bedienden zelf vervaardigd.

De wonderlijke dienstmeid slofte weer weg en de drie mannen kregen gelegenheid zich een weinig te verfrissen en zich te ontdoen van hun zware pelzen.

Zij hadden daarbij gelegenheid op te merken dat zij hun kamerdeuren wel konden grendelen door middel van een soort sluitboom, maar dat sleutels in Yellow Creek een onbekende weelde schenen te zijn, zodat het niet mogelijk was de kamerdeur te sluiten, als men eenmaal het vertrek verlaten had.

Jim Cooper had zich stilletjes willen verwijderen, maar Raffles legde hem de hand op de schouder, keek hem eens goed aan en zei toen glimlachend:

— Vergis ik mij, of heb ik zoeven de wonderlijke geleerde gezien, over wie in de winkel van Fleece gesproken werd?

— Ja, mijnheer, dat was Armstrong, de Engelse geleerde.

— En dat bekoorlijke meisje was ongetwijfeld zijn dochter?

— Ja, mijnheer, dat was Miss Silvia, antwoordde Jim.

— Nu, het zal me verheugen, kennis te kunnen maken met mijnheer Armstrong, zei Raffles. Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat hij hier komt doen.

— Dat weet eigenlijk niemand nauwkeurig, hernam Cooper schouderophalend. Maar dat is zeker: hij moet een ontdekkingsreiziger of iets dergelijks zijn; hij komt hier naar iets zoeken. Ik geloof dat Miss Silvia het wel weet, wat hij hier zoekt, maar zij mag het blijkbaar niet zeggen.

— Wat is dat voor een boek dat hij leest?

— Het is een taaltje van de duivel. Geen kat of hond kan er uit wijs worden. Miss Silvia zegt dat het boek op zijn minst driehonderd jaar oud is en waarschijnlijk nog wel ouder. Er staan allemaal rare figuurtjes in en hij bevaart het boek, alsof het meer waard was, dan al het goud op zestien dagen vandaan.

— Wel, dat is zeker een zonderlinge zaak, hernam Raffles op half luide toon. Maar nu zullen wij aanstonds een plan

opmaken, waarde Cooper. Ik ben oprecht verheugd dat ik je hier heb ontmoet en ik hoop dat wij vrienden kunnen zijn.

— Gij hebt een fatsoenlijk gezicht en die vindt men hier weinig, mijnheer, dat verzeker ik u. En daarom verheugt het mij dat ik kennis met u heb gemaakt, riep Cooper uit.

Raffles had zich ontdaan van zijn zware pels en deze op het ruwe bed geworpen. Hij had zijn geweer in een hoek gezet, maar Cooper ging het wapen weer halen en gaf het hem in de hand, terwijl hij op zachte toon zei:

— Dat zou ik maar liever bij me houden, mijnheer. Een geweer is hier meer waard dan een groot fortuin en al is de helft van de bevolking naar het goudveld, er zijn toch nog altijd lieden genoeg over met grijpgrage handen. Het is beter om hen niet in verzoeking te brengen en gij kunt hier niet bestaan zonder geweer. Houdt uw geweer, uw mes, uw revolver steeds onder het bereik van uw hand, dat raad ik u aan, ik, die hier de streek van kindsbeen af goed ken.

Een kwartier later, nadat Raffles 'n afspraak had gemaakt, begaven allen zich opnieuw naar de gelagkamer, waar Armstrong en zijn dochter nog altijd op dezelfde plaats zaten. De zonderling scheen zich zelfs niet bewogen te hebben.

Raffles wendde zich tot Cooper en zei op zachte toon:

— Zoudt gij mij eens aan uw vrienden willen voorstellen?

Dit was een ceremonie, welke klaarblijkelijk in het barre Noorden iets ongewoons was, maar Cooper loste de moeilijkheid op door met luide stem te roepen:

— Hallo, Armstrong, deze heer wil eens met je praten. Hij heet graaf Panhurst en hij komt uit uw land.

Het was een eigenaardige soort introductie, maar bleek toch doel te treffen, want de geleerde keek langzaam op, schoof zijn bril op zijn voorhoofd, keek Raffles met zijn grote blauwe ogen onderzoekend aan en zei toen, ter-

wijl hij zijn lange, blanke handen naar hem uitstak:

— Het is mij aangenaam kennis met u te maken, graaf. Neem plaats, wat

ik u verzoeken mag en sta mij toe, mijn dochter aan u voor te stellen, mijn lieve Silvia, die mij vergezelt op een reis, welke voor mij van groot gewicht is.

Hoofdstuk IV

DE TWIST

De stem van de bejaarde man had een zeer beschaafde klank en Raffles bemerkte aanstonds, dat hij met een Europeaan van educatie te doen had.

Hij was naderbij getreden en drukte de geleerde de hand, waarna hij voor het jonge meisje, dat was opgestaan, boog en zijn metgezellen aan het zonderlinge paar voorstelde.

Allen namen weer plaats en het scheen dat Armstrong met enig leedwezen het dikke, in perkament gebonden boek terzijde schoof, waarin hij had zitten lezen.

Raffles nam hem een ogenblik apart en zei:

— Het zou mij leed doen, mijnheer, wanneer ik u van uw werk ophield.

— O, het heeft geen haast, zei de geleerde ontwijkend. Het verheugt mij, integendeel dat ik hier in deze streek mensen ontmoet met wie te spreken valt. Om u de waarheid te zeggen, lijken mij, voor zover ik er over kan oordelen, de mensen hier tamelijk ruw en onbeschaafd.

— De helft is niet beter dan beesten, professor, riep Jim Cooper uit. Zij zouden elkaar om een ons stofgoud een

mes in de ribben stotén, of een kogel door het hoofd jagen en de duivel mag mij halen, neem mij niet kwalijk, Miss Silvia, als ik begrijp, wat een man als gij in deze wildernis komt zoeken.

— Kijk eens hier, mijn waarde Cooper, ik kom hier om te zoeken naar... een eigenaardige steensoort... beter gezegd naar een enkele steen... tot het delststoffenrijk behorend. Maar ik vrees dat ik nog wel verder op zal moeten gaan; ik zal hier niet vinden wat ik zoek.

— Stenen? Delfstoffen? herhaalde Jim verwonderd. Goede hemel, er is hier geen stukje steenkool te vinden, zo groot als een hazelnoot en u zult nu toch zeker niet naar een diamant-mijn zoeken, is het wel?

De geleerde antwoordde niet, maar hij stond op, legde de linkerhand op de rug en begon, in diepe gedachten verzonken, de grote gelagkamer op en neer te lopen, met de vingers van zijn rechterhand langs zijn ijle, spitse baard strijkend, zonder blijkbaar nog iets van de aanwezigheid van de anderen te vermoeden.

Silvia keek haar vader met een blik vol innige liefde aan, maar waarin ook medelijden en angst gelegen waren.

Raffles had het jonge meisje tersluiks gadeslagen en begon nu op zachte toon:

— Ik kan niet nalaten miss, er u mijn bewondering over te kennen te geven, dat gij u, zo jong nog, in deze woeste streken hebt gewaagd en u hebt blootgesteld aan de vreselijkste gevaren waarvan gij de omvang niet schijnt te kennen, alleen om uw vader te vergezellen.

— Wat jammer, dat ik dat niet gezegd heb, riep Jim Cooper uit, met een blik van naijver op Raffles. Ik had het al zo vaak aan Miss Silvia willen zeggen, maar ik ben niet zo welbespraakt, ziet gij.

— Ik ben zeker dat er dat voor Miss Silvia niet op aankomt, hernam Raffles glimlachend. Want zij zal het wel met mij eens zijn, dat men een man niet moet beoordelen naar zijn mooie praatjes, of naar de wijze waarop hij zich weet uit te drukken, maar naar zijn daden.

— Zo is het, graaf, zei Silvia zacht, terwijl een zacht rood in haar wangen opsteeg. Maar gij moogt mij niet meer lof toezwaaien dan ik verdien. Mijn vader heeft niemand anders dan mij; hij is een groot, onverstandig kind, en ik kon hem toch onmogelijk alleen laten gaan.

— Ziet gij, het is zo eenvoudig als de dag, riep Cooper uit, en zijn heldere ogen kregen een vochtige glans.

— Weet gij wat uw vader hier komt zoeken? vrteg Raffles.

— Ik weet het.

— Gelooft gij dat hij zal slagen?

— Och, hoe kan ik dat weten, graaf, zei Silvia hoofdschuddend en met een gebaar van moedeloosheid. Hij is zo zeker van zijn zaak, en hij is heel geleerd en ik ben maar een onnozel gansje, maar ik huiver, als ik denk aan de verschrikkelijke gevaren, die hem nog kunnen bedreigen.

— Mag ik vragen of uw vader hier denkt te blijven?

— O neen, hij zal nog verder noordwaarts willen trekken. Ik heb hem horen spreken van de Boringstraat, in het gebied der Kunjaken.

— Maar daar heerst op het ogenblik een koude, die bijna onverdraaglijk is, riep Cooper uit. Nooit zal hij dat kunnen uithouden.

Na even te hebben nagedacht, vroeg Raffles.

— Uw vader is ongetwijfeld de bekende geoloog Armstrong?

— Ja, graaf. Hebt gij van hem gehoord? riep Silvia met glinsterende ogen.

— Iedere beschaafde Engelsman kent zijn naam, miss, antwoordde Raffles. Ik meen mij te herinneren, dat hij vooral op het gebied van edelgesteenten een grote naam heeft en daarover een belangwekkend boek heeft gepubliceerd.

— Kent gij het, graaf?

— Ik heb het met de grootste aandacht gelezen, miss, en het doet mij genoegen, dat ik met de schrijver heb mogen kennis maken. Ik acht het een van de beste werken over dit onderwerp.

Het jonge meisje kreeg een kleur van plezier over deze lof, maar Cooper bromde half voor zich heen:

— Miss Silvia zal wel weinig waardering hebben voor handenarbeid, vrees ik en vooral bijvoorbeeld voor een pelsjager, nietwaar?

— Daarin vergis je je toch, Jim, riep Silvia op levendige toon uit, en even liet zij haar hand op de arm van de jonge man rusten. Je mag niet zo slecht van mij denken, hoor. Ik vind het, integendeel, een prachtig vak, en het moet heel opwindend zijn, heel romantisch.

— Ik weet niet precies of het romantisch is, Miss Silvia, maar wat de opwinding betreft, die laat niets te wensen over.

— Toe, vertel mij toch eens wat van je jachtavonturen. Ik hoor het zo graag.

Cooper liet zich niet bidden. Hij begon aanstonds te vertellen en hij deed het goed, met een natuurlijk talent, dat menig auteur hem zou hebben benijd.

Silvia luisterde aandachtig toe. Binnen enkele minuten wendde de jonge jager zich bijna uitsluitend tot haar en hij scheen de rest van het gezelschap vergeten te hebben.

Brand wendde zich tot Raffles met een glimlach en zei zacht fluisterend:

— Zij mag de dochter zijn van een geleerde, die jonge deugniet zal haar inpakken met zijn verhalen.

— Dat is de gewone en natuurlijke gang van zaken, mijn jongen en ik ben er volstrekt niet boos om, meende Raffles.

Maar juist toen Cooper in het midden was van een zijner verhalen, werd de deur opengeworpen en een mesties trad het vertrek binnen, die even rondkeek, Howard in het oog kreeg, die achter de toonbank op zijn sigaar kauwde, en hem van de deurdrempel toeschreeuwde:

— Daar komen de jongens terug. Ik heb ze zoeven gezien, ze kunnen over tien minuten hier zijn.

Dat gaf onmiddellijk een hele opschudding. De vier vrouwen aan het tafeltje sprongen opgewonden op en lieten de kaarten in de steek. En de slonzige meid begon met koortsachtige haast glazen en flessen gereed te zetten.

Want men begreep, dat een deel van de goudgravers van de vindplaats terug was gekeerd en het zou er dus jolig toegaan. Zij zouden aanstonds komen aanzetten, met hun zakken vol stofgoud, begerig naar drank en muziek, teneinde zich schadeloos te stellen voor de vreselijke ontberingen, welke zij daar ginds hadden doorstaan.

Howard had dadelijk zijn plaats achter het buffet verlaten en ging toen met de mesties naar buiten, teneinde er voor te zorgen, dat hij het merendeel van de terugkerende gouddelvers in zijn etablissement binnenloodste.

Want er was nog altijd een gevaarlijke concurrentie, belichaamd in een groot orchestrion, dat een van de andere kroeghouders had laten komen en waartegen zijn erbarmelijke piano niet kon concurreren.

Maar hij had de vrouwen en hij was de enige die hen had.

Er verliepen nog enkele minuten en toen kondigde in de verte een luid geblijf aan, dat de sleden met de gouddelvers in aantocht waren.

Allen hadden zich naar buiten gespoed, om de troep te zien aankomen.

Een ogenblik daarna kwam een kleine karavaan van bijna driehonderd mannen het dorp binnen, schreeuwend en lachend, zingend en uitgelaten van vreugde, dat zij voor enige tijd rust en vermaak konden vinden in deze armelijke nederzetting. Het was een tamelijk haveloze en wanordelijke troep mannen, die daar kwam binnentrekken, vermoeid en smerig.

De meesten begaven zich aanstonds naar hun eigen woning, maar velen hadden er niet eens een, of gaven er de voorkeur aan, eerst een hartsversterking te gaan nemen. En zij kwam het dat al spoedig een veertig mannen bijeen waren in de gelagkamer van Howard.

De meesten hunner droegen verwarde baarden, want zij hadden zich in lange tijd niet onder handen van een kapper kunnen stellen en, eigenlijk gezegd, zagen ze er geen van allen zeer vrouwenwekkend uit.

De zes vrouwen van Howard, die tot dusverre rustig hadden kunnen kaarten, hadden nu de handen vol en droegen bier, brandewijn en whiskey aan. De betaling geschiedde kontant en meestal in de vorm van een paar goudkorrels, die vlug gewogen werden en in dollars werden omgerekend, tegen een vast tarief, door Howard zelf ingesteld en dat zich volstrekt niet stoorde aan de schommelingen van de beurs te New York. Wie geen vrede nam met de waardebeëpalings van de kroegbaas, moest zijn heil maar elders zoeken.

De speeltafel was al spoedig bezet en men was zelfs al aan het dansen gegaan, ofschoon de duisternis nog niet eens gevallen was.

De geleerde had al weer voor zijn boek plaats genomen en was opnieuw verzonken in de lezing daarvan, terwijl hij nu en dan een aantekening maakte,

of iets nasuffelde in een in linnen gebonde cahier, waarvan alle bladzijden dichtbeschreven waren met een fijne, echte geleerde hand. Hij sloeg het boek dicht, stond zuchtend op en zei tot Silvia, die zacht met de drie Engelsen en Jim Cooper had zitten praten:

— Wij zullen maar naar onze kamer gaan, kind, al is het daar ook wat koud, het lawaai wordt waarlijk te hinderlijk en ik kan hier onmogelijk nadenken. En luister eens, ik denk dat wij morgen reeds vertrekken en verder gaan.

Silvia was een weinig bleek geworden, maar voor het overige verried niets wat er in haar omging. Zij stak haar arm door die van haar vader, knikte Jim vriendelijk toe, waarna beiden de gelagkamer uitgingen, om in de slecht verwarmde en nog slechter verlichte logeerkamer het overige van de dag door te brengen.

De duisternis was inmiddels gevallen en in de gelagkamer brandden nu vier koperen petroleumlampem, die aan dik ijzerdraad aan de houten zoldering waren opgehangen.

Jim Cooper had het jonge meisje nog enige tijd nagekeken en zei nu tot Raffles, zonder zijn aandoening te kunnen verbergen:

— Hebt gij het gehoord? Morgen gaan zij misschien verder en ik zal haar nooit terugzien.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op. De gehele uitdrukking van zijn gelaat was veranderd. Zijn oor had zoeven een naam opgevangen, de naam van het meisje, waarvan hij veel was gaan houden. Hij duwde Raffles, die voor hem stond en hem het uitzicht op de zaal benam, langzaam een weinig terzijde en keek rond. Dicht bij de speeltafel stond een groepje van vijf mannen, die al meer gedronken hadden dan goed voor hen was en die zo luid spraken, dat men het wel op die afstand moest verstaan.

— En ik zeg je, dat die oude vent stapelgek is, riep er een, een grote kerel met een woeste, zwarte baard, die hem tot ver over de borst hing en die luisterde naar de naam Pete Hoggins.

— Hij is niet zo gek als hij er uitziet, zei met slepende stem een nog jonge man, de enige met een gladgeschoren gelaat en die enige zorg aan zijn uiterlijk scheen te besteden.

Maar het was een onaangenaam gelaat, want het getuigde van lage hartstochten en een leven van uitspatting, dat de man lang voor zijn tijd oud had gemaakt. Daarop wezen de slappe trekken, de kale kruin en de fletse ogen, ofschoon Dick Slogan, zo was zijn naam, ternauwernood drie of vier en dertig jaar kon zijn. Hij blies een dikke rookwolk uit zijn sigaret en vervolgde:

— De man, zeg ik nog eens, is niet zo dwaas als jullie wel denkt. Hij komt hier om... nu ja, daarvan begrijpen jullie toch geen steek.

— Hoor de gesjeesde student, riep er iemand op nijldige toon uit. Heb je zoveel praats, omdat je toevallig wat goud hebt gevonden?

Dick Slogan haalde de schouders op en deed opnieuw een haal aan zijn sigaret. Daarop vervolgde hij:

— Maar wat komt de vader er ook op aan, als het dochttertje zo lief is. Och mannen, die Silvia, dat engeltje. Ik droom iedere nacht van haar, jullie mogen mij geloven of niet. Nu, het schatje zal eerstdaags wel in mijn armen vallen.

Raffles slaakte onwillekeurig een zachte kreet, zo hevig kneep Jim Cooper hem in de arm. Hij keek de jonge pelsjager aan en zag dat diens gelaat zo bleek was als een doek en dat zijn tanden krampachtig op elkaar waren geklemd. Hij had de naam voor de tweede maal gehoord... uitgesproken door de mond van een verachtelijke kerel, een dronkaard, een verlopen sujet, die, zoals de zee haar schuim afwerpt, hier was heengedreven, in de hoop, door een gelukkige zet spoedig rijk te worden.

Cooper ging langzaam op Dick Slogan toe en trok hem bij de elleboog zodanig een kwart slag om, dat de man hem moest aanzien.

— Zeg nog eens wat je zoeven zei, kwam het op hese toon maar duidel-

lijk verstaanbaar over zijn lippen.

Onmiddellijk werd het doodstil in de gelagkamer. Men wist daar alles van elkaar en het was voor niemand een geheim gebleven, dat Jim Cooper liefde had opgevat voor de dochter van de zonderlinge vreemde. En iedereen wist ook dat Dick Slogan, de voormalige student, een vechtersbaas en een gevaarlijk sujet was.

Raffles en zijn beide metgezellen waren onwillekeurig de jonge pelsjager gevolgd, bevreesd voor de afloop van de twist.

Dick Slogan, die Jim niet aanstonds had gezien, trok zenuwachtig met zijn mond en zei toen met hatelijke spot:

— Wel, wel, daar hebben wij onze ridder zonder vrees of blaam. Heb ik iets miszegd? Heb ik u mishraagd? —

— Dat heb je. Zoeven zei je iets, dat ik niet helemaal verstaan heb, herhaal dat!

— Met genoeg. Ik had het over de lieve Silvia, het schatje, dat ik zo graag mag lijden en dat ook niet ongevoelig schijnt te zijn voor mijn toenaderingen. En ik hoop dat ze spoedig mijn aardig vrouwtje zal zijn, of iets wat er uiterlijk veel op lijkt. Wat zeg je daar wel van?

— Dit zeg ik ervan, gemene hond.

Krijtwit was Jim een stap achteruit getreden en sprong nu als een tijger op Slogan toe. Deze, die de plotselinge aanval niet verwacht had, wankelde, viel achterover en het volgende ogenblik lagen de twee tegenstanders op de grond, terwijl de gouddelvers snel een kring om hen vormden.

Dergelijke gevechten waren in het goudgraverskamp schering en inslag en men begon dadelijk te wedden.

Voor de drie Engelsers was het een zonderling gezicht, want de strijd leek eigenlijk in niets op een gevecht, zoals zij die in hun eigen land gewend waren; het was geen worsteling en het was evenmin boksen. Het geleeke nog het meest op een «catch-as-catch-can»-strijd, dat wil zeggen: een worstelpartij, waarbij letterlijk alle grepen veroorloofd zijn.

De kunst scheen hierin te bestaan, dat de tegenstanders elkaar om de hals pakten en die dan zolang dichtknepen, tot de ander zich moest overgeven, wanneer hij tenminste niet gewurgd wilde worden. Het tegenwoordige judo of ji-jitsu. Maar allerlei slagen waren ook veroorloofd, zelfs trappen en beentje lichten. Alleen van wapens mocht geen gebruik gemaakt worden, want zelfs onder deze ruwe kerels heerste, althans op dat gebied, een soort erecode, welke geen afwijkingen van de regels toeliet.

Soms eindigde zo een woeste strijd met de dood van een der tegenstanders; men hakte dan, niet zonder moeite, een gat in de bevroren bodem, wierp het lijk er in en daarna het gat dicht en de volgende dag was ieder het onbetekende voorval vergeten...

Maar reeds rolden de twee strijden om en over de plankenvloer en ieder hunner trachtte de ander bij de keel te vatten. Reeds eenmaal was het hoofd van Jim in onzachte aanraking gekomen met een tafelpoot, maar hij was in zijn woede zo verblind, dat hij het niet eens bemerkte. Een ogenblik lieten de tegenstanders elkaar los, hijgend, elkander met van haat flikkerende ogen aanzierend en daarop wierpen zij zich met vernieuwde woede op elkaar.

Maar ofschoon Slogan krachtig gebouwd was, zijn losbandig leven zou hem parten spelen, zijn verzwakt lichaam was niet bestand tegen de heftige aanvallen van de pelsjager, gehard in de strijd met de onverbiddelijke natuur.

Jim had hem met beide vuisten om de hals gevat en lag met zijn knie op de borst, terwijl hij hem toeriep:

— Neem het terug wat je zoeven zei, schurk, neem het terug, of, bij de hemel, ik knijp het leven uit je strot.

— Nooit! steunde de ellendeling, die vruchteloos trachtte, zich uit de ijzeren greep van zijn vijand los te maken.

En toen kwam het einde, sneller dan iemand verwachtte. Tersluiks tastte de verraderlijke hand van Slogan naar het heft van het brede mes in zijn gordel

en het volgende ogenblik had hij het getrokken, zonder dat zijn vijand er iets van bemerkte.

Maar Raffles had het gezien en een enkel gefluisterd woord was voldoende om de reus Henderson in actie te brengen. Met twee stappen was hij bij de twee vechtenden, die op de grond lagen; hij vatte er met iedere hand een beet en trok hen beide overeind, zonder zich in het minst in te spannen en met een glimlach om zijn lippen.

Er rees een dof gemompel uit de omstanders op, want dit was tegen de regels en de meesten hadden de beweging naar het mes niet gezien. Maar Henderson stoorde er zich in het minst niet aan en ging door met zijn karweitje.

Met een waar gebrul van woede wierp Slogan zich op hem, maar het mes raakte slechts de ijle lucht. Hen-

derson had de slag opgevangen, ontwong hem zonder enige moeite het jachtmes, wierp het over de hoofden der omstanders heen in een hoek, vatte de woesteling om het middel en slingerde hem ter aarde.

En hiermede kon de strijd gevoeglijk als beëindigd worden beschouwd, want als Henderson zijn spieren spande, wanneer hij iemand ter aarde wierp dan kon die er voorlopig niet aan denken zijn ledematen naar behoren te gebruiken.

Maar toen Slogan zich enige ogenblikken later weer op hitte, wierp hij een blik van woeste haat op de jonge pelsjager en op hen, die zogenaamd zijn vrienden waren en wie goedgeluisterd had, zou hem tussen de tanden hebben horen mompelen:

— Wacht maar; wij spreken elkaar nog wel nader.

Hoofdstuk V

DE SAMENZWERING

Raffles en zijn beide metgezellen hadden de tegenstribbelende Jim tussen zich ingenomen en voerden hem snel de gelagkamer uit, waar kreten weerklonken die weinig goeds voorspelden. Want Dick Slogan gaf menigmaal een rondje, hij zong goed, hij kon aardige wijsjes op de piano spelen en hij had dus vele vrienden.

— Gij hadt mij moeten laten begaan, graaf, riep de jonge pelsjager, nog bleek van drift en opwinding. Ik had de schoft moeten wurgen.

— Als graaf Panhurst je had laten begaan, Jim, zei Charles Brand op ernstige toon, dan zou je nu hier waarschijnlijk niet staan. Want die schurk had zijn mes al gegrepen en zou het je tussen de ribben hebben gestoten, als deze brave Goliath hier niet tussen-

beide was gekomen.

— Is dat zo, graaf? riep Jim uit. Dan neem ik dadelijk terug wat ik zoeven gezegd heb en ik ben u dankbaar, dat gij tussenbeide zijt gekomen. Maar ik had immers gelijk? Geloof gij niet?

— Ik zou niet anders gehandeld hebben, Jim, antwoordde Raffles eenvoudig. En ga nu met ons mee, wij zullen op onze kamer eten. Je wilt immers onze gast wel zijn?

— Gaarne graaf. Om u de waarheid te zeggen, ik zou hier slechts met tegenzin weggaan; gij kent Dick Slogan niet; gij weet niet waartoe hij in staat is, als hij het op een vrouw heeft voorzien. Ik vertrouw hem niet verder dan ik hem zie en ik zou er wel een eed op durven doen, dat hij niet van plan is, het hierbij te laten. Bedenk

dat die brave oude man, die met permissie van geen toeten of blazen weet, in deze wildernis morgen met zijn dochter weer op reis wil gaan; naar de Bering Straat. God betere het; dat wil zeggen, dat hij moet trekken door een woeste streek, met één inwoner op iedere vijftig vierkante kilometers, waar het leven van een hond je eigen leven kan betekenen, waar hij zelf zijn voedsel zal moeten schieten en ik wil gehangen worden, als hij een revolver van een tandenstoker kan onderscheiden. Bedenk verder welk een goede gelegenheid dat voor die schoft zou zijn hen te volgen en... ik zie bloed voor mijn ogen, als ik er aan denk wat er dan zal kunnen volgen.

— Als je daarvoor vreest, Jim, dan zullen wij mijnheer Armstrong aanbieden hem te vergezellen, zei Raffles. Wij hebben volstrekt niets te verzuimen en het komt er in het geheel niet op aan, waar wij heengaan.

— Zoudt gij dat waarlijk willen doen graaf? riep de jonge man met schitterende ogen uit.

— Zeker, maar waarom zoudt gij ons eigenlijk niet vergezellen? Of kunt gij hier niet weg?

— De zaak is dat ik mijn vellen had willen bereiden en dan naar de oude vrouw had willen gaan in Fort Joekon. Maar zij zelve zou het mij kwalijk nemen, als ik een meisje in de steek had gelaten, waar ik innig veel van houd, ik behoef er nu zeker geen geheim van te maken, en daarom, als gij het goed vindt, dan zal ook ik dat grote kind vergezellen, waarvan het eigenlijk een wonder is dat het nog leeft.

— Top! Dat blijft dus afgesproken! riep Raffles uit. Wij zijn met ons vieren en ik zou wel eens willen zien wie het onder die omstandigheden zou wagen het ons lastig te maken. En kom nu mee, wij hebben reeds een flinke maaltijd besteld, en het zal ons genoegen doen, wanneer gij u bij ons wilt voegen.

Een kwartier later zaten de vier mannen, die op zo zonderlinge wijze een verbond hadden gesloten, zonder dat de personen, die het betrof, er het minste

beseft van hadden, om de ruw bewerkte tafel, waarop een grote schotel met gebraden rendiervlees, rijst, een soort beschuit en ingemaakte groenten stonden, een weelderige maaltijd voor die streek, die besproeid werd met bier, dat een afstand van vele honderden mijlen had moeten afleggen, alvorens het deze plek bereikte?

En terwijl zij druk met elkander spraken, werd beneden in de gelagkamer het rumoer hoe langer hoe heviger. Er werd gedanst en de voeten met de zware laarzen stampten op de holklinkende vloer, er werd gezongen en een paar malen was er weer een vechtpartij op het mes aan de gang en er vloeide bloed.

Omstreeks tien uur stond Jim op, om afscheid van zijn nieuwe vrienden te nemen, met de belofte, dat hij de volgende ochtend weer zo vroeg mogelijk zou terug keren, om alles voor de reis in orde te maken, want al scheen de oude Armstrong het doel van de reis geheim te houden, Cooper was vast besloten hem niet alleen te laten gaan. Maar Raffles hield hem bij de hand vast en zei:

— Ik heb je een voorstel te doen, waarde Jim. Het gelaat van die Slogan beviel mij volstrekt niet, toen hij weer overeind krabbelde en ik ben er vast van overtuigd, dat uw leven groot gevaar loopt.

— Laat hij maar opkomen, riep Cooper opgewonden uit.

— Neen Jim, het zal niet in een eerlijke strijd zijn; hij zal je trachten te doden. Hij lijkt mij juist een man om je verraderlijk van achter een der blok hutten neer te schieten, of je zijn mes tussen de schouderbladen te steken.

— Maar het is volle maan. Hij zal nooit durven.

— Zeg dat niet. Het kwam mij voor dat hij een man is tot alles in staat, hernam Raffles. Blijf vannacht liever bij ons in dit logement, waar gij niet het minste gevaar loopt.

— Goed, ik blijf bij u.

— Ik geloof dat wij dus nu er verstandig zullen aan doen ons ter ruste te begeven, wij allen zijn wat ver-

moed en moeten morgen vroeg opstaan. Maar wacht, ik zal naar Howard gaan en hem zeggen dat gij hier blijft; het is beter dat u thans niet in de gelagkamer vertoont, vervolgde Raffles.

Hij ging de kamer uit, daalde de smalle trap af, niet veel meer dan een ladder en trad de gelagkamer binnen, waar nog druk gedanst werd, om aan Howard te gaan zeggen, dat Jim de nacht in zijn logement zou doorbrengen. Hij merkte zeer goed dat hem menige vijandige blik werd nageworpen op zijn weg naar en van het buffet.

Hij vermeed evenwel zorgvuldig iedere aanleiding tot een twist, klom de trap weer op en deelde aan Jim Cooper mee, dat alles in orde was, hij kon een kamer betrekken, gelegen naast zij eigen, had Howard verklaard, die zijn geheel vrouwelijk personeel geen seconde rust kon gunnen.

Zij namen nu allen afscheid van elkaar, trokken zich in hun kleine slaaphokjes terug, keken hun wapens goed na en deden de sluitbomen op de deur.

Het was zo fel koud, dat er niet aan te denken viel zich van alle kleren te ontdoen, en zo ontdeden de mannen zich alleen van hun pelsjassen en trokken hun zware schoenen uit. Zo legden zij zich neer op de harde bedden, wikkelden zich in de wollen dekens en berenhuiden en sliepen spoedig in, ondanks het nog altijd voortdurend gezeng van de piano en het hartverscheurend gekras van de onstemde viool, het voetengeklos en het geschreeuw der dronken gouddelvers.

Maar langzamerhand wist Howard de gasten buiten de deur te werken en stilte trad in.

Het kon omstreeks twee uur in de nacht zijn, toen Raffles, die een zeer lichte slaap had, gewekt werd door een geluid, hetwelk hij niet aanstonds kon thuisbrengen, maar dat waarschijnlijk het geblaf van een hond was geweest, dat aanstonds overging in een zacht gekank, alsof het dier op een zweepslag onthaald was. Hij richtte zich een weinig op de elleboog op en meende ieder ogenblik het zachte voorbijglijden

van een slede te horen, maar alles bleef doodstil.

Het was stikdonker in het kleine vertrek, dat overdag alleen licht ontving door een vierkant luikje, dat des nachts gesloten kon worden.

Gehoorgevend aan een innerlijke stem die hem scheen te waarschuwen, stond Raffles op, liep op de tast naar het kleine luikje, na zijn zware pels weer te hebben aangetrokken en opende het. Het maanlicht stroomde naar binnen en een ijzige koude werd aanstonds merkbaar. Voorzichtig hoog Raffles het hoofd een weinig voorover en zag nu op een twintigtal meters afstand van het logement, een geheel onbeladen slede stilstaan, met acht honden bespannen, die allen op de sneeuw lagen uitgestrekt, de koppen op de voorpoten rustend.

Er was heinde en ver geen levende ziel te bekennen en overal waren de lichten gedoofd. De hoofdstraat van de nederzetting werd slechts verlicht door drie petroleumlampen, op onderlinge afstanden van meer dan tachtig meter opgehangen aan touwen, die van huis tot huis dwars over de straat waren gespannen.

— Voor den drommel, wat kan dat te betekenen hebben? vroeg Raffles zichzelf af. Wat moet die slede daar?

Hij keek nog even naar buiten, in de helder door de maan verlichte straat en trad toen in het vertrek terug. Heel voorzichtig en heel langzaam deed hij de sluitboom van de kamerdeur en opende deze op een kier. Hij luisterde met inspanning, maar hoorde aanvankelijk niets. Maar toen kwam het hem opeens voor, alsof hij een schurend of krasend geluid hoorde, bijna onmerkbaar, maar dat toch voor zijn scherp gehoor duidelijk waarneembaar was.

Hij opende de deur nog wat verder en sloop op zijn dikke wollen sokken onhoorbaar de gang in, maar niet, nadat hij eerst zijn revolver in zijn zak had laten glijden. De gang maakte een eind verder een rechte hoek en liep, zoals Raffles wist, tenslotte uit op een venster aan de achterzijde van het logement, dat op de vlakte uitzicht gaf.

Hier ook hadden Armstrong en Silvia hun aan elkander grenzende kamers en Raffles wist, dat de kamer van het jonge meisje het enige venster had, dat zich aan de achterkant van het logement bevond.

Raffles bleef bij de hoek van de gang even staan, die volkomen donker was, zodat hij op de tast moest lopen, bleef opnieuw even luisteren en ging toen verder. In gebukte houding ging hij op het smalle venster toe aan het einde van de gang, hief voorzichtig het hoofd op en keek naar buiten. Door het heldere schijnsel van de maan was het zo licht, dat Raffles zeer duidelijk twee mannen kon zien, die bij het lage hekje stonden, dat het achtererf van het logement omgaf. En verder zag hij nog het onder-eind van een ladder, die tegen de achterwand van het grote, houten huis geplaatst was...

In een oogwenk begreep hij alles.

Het moest Slogan zijn, die een nachtelijke schaking beraamd had, met behulp van twee zijner vrienden.

Raffles begreep dat er geen seconde te verliezen was. Hij wilde eerst naar de slaapkamer van het jonge meisje snellen en op de deur kloppen om haar te waarschuwen, maar toen bedacht hij, dat het hiertoe misschien te laat was en dat de ellendeling wellicht haar vertrek al was binnengedrongen. En nog één enkele blik naar buiten overtuigde hem, dat hij andere maatregelen zou moeten nemen.

Want reeds daalde een man de ladder af, met een zware last in de armen, waarvan de vorm onduidelijk te zien was, maar dat niets anders dan het lichaam van Silvia kon zijn, de dochter van Armstrong.

Een ogenblik dacht Raffles er over het venster te openen en op de schurk te vuren, maar hij vreesde, dat hij daardoor misschien het jonge meisje zou kunnen treffen. Toen bedacht hij zich ook niet langer, maar snelde de gang in, klopte in het voorbijgaan op de deur van Jim Cooper, die dadelijk wakker werd en fluisterde hem door de dichte deur toe:

— Neem onmiddellijk je revolver en volg mij naar buiten, er is onraad. Maak zo weinig mogelijk gerucht en verberg je terzijde van de kleine houtloods, naast het logement. Daar staat een slede. Je zult mij daar reeds vinden.

Raffles rende verder, daalde de trap af, opende de voordeur en trad naar buiten, zich niet bekommerend om de ijzige koude van de sneeuw, die zijn slecht beklede voeten pijnigde. Hij wierp zich voorover en kroop, voor het gezicht der twee mannen aan de achterkant van het huis verborgen, door een meterhoge schutting, zo vlug als hij kon naar de slede.

Daar gekomen trok hij het mes, dat hij zelfs niet in zijn slaap had afgelegd en sneed met een vlugge beweging de hoofdstreng door, waaraan alle acht honden bevestigd waren. De dieren hadden slechts even omgekeken, maar bleven rustig liggen, toen zij een vreemdeling zagen.

Vervolgens wipte hij over de lage schutting en verborg zich terzijde van een kleine loods, waar het brandhout bewaard werd. Hij stond daar nog geen tien seconden of Jim Cooper voegde zich bij hem. De jonge man was zeer opgewonden en begreep blijkbaar niets van hetgeen er voorviel.

— Maar wat is er dan toch aan de hand? vroeg hij fluisterend.

— Ik zal het je zeggen, als je mij belooft, dat je je zult weten te beheersen en geen enkel geluid maakt.

— Ik belooft het u.

— Ziehier dan.

En met enkele woorden deelde Raffles de jonge pelsjager mede wat hij zoeven ontdekt had. Maar ondanks zijn belofte moest Cooper zijn uiterste krachten inspannen om geen kreet van woede te slaken, toe Raffles zweeg. Krampachtig omknelde hij de kolf van zijn revolver en siste hees:

— Dat zal ik hem betaald zetten, dat zweer ik. Ik schiet hem neer als een hond.

— Daar is het later nog tijd genoeg voor, hernam Raffles kalm. Thans zult gij van uw revolver geen gebruik kun-

nen maken, want de schurk draagt het meisje dat hij wil schaken in zijn armen, gij zoudt haar evengoed kunnen treffen.

— Maar dan zal hij met haar vluchten, voor wij het kunnen beletten, fluisterde Cooper.

— Daar is geen vrees voor. En stil nu, want daar hoor ik hem al aankomen.

Inderdaad, de hard bevroren sneeuw naast het logement kraakte zacht onder de zware schreden van iemand, die daar naderde.

Raffles en Cooper trokken zich zo ver mogelijk terzijde van de kleine loods terug en hielden zich gereed om tussenbeide te komen.

Een ogenblik later betrad Slogan de straat, nog altijd met het bewegingloze jonge meisje in zijn armen, wier mond blijkbaar met een doek was dichtgebonden. Hij plaatste haar in de slede en ging toen naast haar zitten, terwijl zijn beide medeplichtigen snel rechtsomkeert maakten en zich in tegenovergestelde richting uit de voeten maakten.

Slogan was in zijn slede gesprongen, drukte met de ene hand het half bewusteloze meisje tegen zich aan, van wier gelaat slechts een klein gedeelte zichtbaar was en greep met de andere de korte zweep, die in de slede lag en liet haar door de lucht suizen, terwijl hij zacht een eigenaardig geklap met de tong liet horen.

Onmiddellijk waren de honden overeind en trokken aan. En zij zullen wel tot elkaar gezegd hebben dat zij nog zelden zulk en lichte vracht hadden gehad, want de slede woog letterlijk niets. Zij waren er zeer verheugd over en wilden hun blijdschap door grote ijver tonen. De brave dieren liepen zo hard zij konden en waren in een ommezien uit het dorp verdwenen, nog voor Slogan, die in zijn onbeweeglijke slede zat, van verbazing en woede gekomen was.

Hij zat daar als Lot's huisvrouw, als een zoutpilaar, met de zweep in de hand en een wijd geopende mond. Maar toen hij zijn spraak eindelijk terug kreeg, misbruikte hij haar dan ook,

om een reeks vloeken uit te braken, die waarschijnlijk nog uit zijn studentijd afkomstig waren en die geen enkele trekhond, met een greintje eerbied voor zich zelf, zou hebben willen begrijpen en daarom had willen stilstaan.

En op datzelfde ogenblik traden Raffles en Jim te voorschijn en stonden het volgende moment ieder aan een kant van de slee. Slogan, die zag dat de partij verloren was, greep naar zijn revolver, en moest daarbij het jonge meisje loslaten.

Zij zou uit de slede zijn getuimeld, als Raffles haar niet in zijn armen had opgevangen; spoedig maakte hij de doek los, waarmede zij gekneveld was. Silvia bleek geheel gekleed te zijn, zoals het in die barre streken ook des nachts gewoonte is en had alleen haar met bont gevoerde laarzen en de dikke met schapenwol gevoerde jekker uitgetrokken.

Intussen rekende Jim met Slogan af. Zonder een woord te spreken, sloeg hij hem met de vuist midden op het gelaat, zodat de ellendeling achterover tuimelde en zijn revolver, die hij zo even gegrepen had, hem ontviel. Jim had de zijne getrokken, maar toen hij zag, dat de andere nu ongewapend was, verzette zich zijn ridderlijke inborst er tegen, de schurk neer te schieten. Hij raapte de hondenzweep op, deed een paar passen achteruit en hief zijn zweep op. De lederen slag vloog door de lucht en trof Slogan in het gelaat; onmiddellijk vertoonde zich een bloedige striem, die van oor tot oor liep. Slogan slaakte een gebrul van pijn en woede, dol van wraakzucht, omdat zijn plan mislukt was en wilde zich opnieuw op Jim werpen. Maar een tweede vuistslag op de goede plek, deed hem ruggelings over zijn eigen slede in de sneeuw terecht komen.

Maar de beide helpers van Slogan hadden iets verdachts gehoord, draaiden zich om en zagen wat er geschied was. Zij keerden haastig op hun schreden terug en trokken ondertussen hun revolver. Een hunner vuurde onder het lopen, zodra hij Jim herkend had en de

kogel ging de jonge pelsjager rakelings langs het hoofd.

Met één enkele sprong was hij achter de slede en vuurde op zijn beurt. En zijn schot was raak. De man maakte een luchtsprong en viel toen met een rauwe kreet voorover in de sneeuw.

Toen zijn makker zag hoe de zaken stonden, drong hij niet langer aan, maar onttrok zich aan iedere nadere kennis-

making, door met verrassende snelheid achter een der huizen te verdwijnen.

Enkele ogenblikken later was Silvia in het logement gedragen en naar haar kamer gebracht, waar haar dodelijk ontstelde vader haar wachtte, opmerkzaam geworden door het gerucht van het gevecht en het schot en gewaarschuwd door de mesties.

Hoofdstuk VI

OP WEG NAAR HET NOORDEN

Het was tragisch en toch tegelijkertijd komisch, waar te nemen op welke wijze professor Armstrong het bericht van de mislukte schaking opnam.

Hij had Silvia aan zijn borst gedrukt, overstelpde haar met liefkozingen en gaf er met toornige stem zijn verontwaardiging over te kennen, dat men niet aanstonds de politie opgebeld had.

Deze man met zijn kinderlijk hart en zijn volkomen gemis aan begrip van de werkelijkheid, verbeeldde zich in volle ernst, dat men hier als het nodig was een paar politieagenten kon laten aanrukken, evenals in New York, terwijl er hier honderden mijlen in het rond niet alleen geen agent van politie, maar ook geen telefoon te vinden was.

Hij hield zijn dochter stijf tegen zich aangeklemd en Raffles en Jim zagen er zwijgend bij toe.

Toen kon de eerste zich niet langer bedwingen, maar zei op ernstige toon, terwijl hij zijn hand op de schouder van de geleerde legde:

— Duidt het mij niet ten kwade, professor Armstrong, dat ik deze opmerking maak, maar hebt gij er wel goed aan gedaan, een jong meisje als uw dochter naar deze wildernis mee te nemen, waar zij aan de grootste geva-

ren bloot staat, zowel van de kant der mensen, als van de natuur?

Armstrong keek op en reeds aan de uitdrukking van diens gelaat zag Raffles, dat dit grote kind zich die gevaren nimmer goed bewust was geweest.

Ja, hij wist dat het daar in het Noorden koud was, zeer koud, dat er weinig mensen woonden, dat de sneeuw er gedurende acht maanden van het jaar de grond bedekte en dat men er dan met sleden moest rijden; maar nooit had hij zich kunnen voorstellen hoe verschrikkelijk hier het leven was voor mensen, die hun studeerkamer maar zelden hadden verlaten en voor jonge, tedere meisjes.

En toen zei hij met zachte stem:

— Ik begin het nu ook in te zien, graaf. Het was verkeerd van mij. Mijn enige verontschuldiging is misschien, dat Silvia zelve er voortdurend bij mij op heeft aangedrongen haar mede te nemen en toch geloof ik, dat ik mijzelve wel alleen had kunnen redden.

Raffles schudde glimlachend het hoofd, verbaasd over zoveel naïviteit en op dat ogenblik sloeg Silvia de ogen weer op, keek een paar seconden verwilderd rond en barstte toen in snikken uit, terwijl zij met de ene arm haar vader om de hals vatte en de vrije

hand met een kinderlijk gebaar, waarvan zij zich de betekenis zelve niet bewust was, toestak aan Jim, die zich haastte het kleine, koude handje te grijpen.

Maar toen scheen hij zich te bedenken en stamelde verward:

— Eigenlijk heb ik die hand niet verdiend. Hier staat de man, die u gered heeft, ik... ik sliep als een os en als hij mij niet had wakker gemaakt... goede God, ik mag er niet aan denken. En gij, professor Armstrong, neem mij niet kwalijk dat ik zo vrijpostig ben, maar gij hebt het aan graaf Panhurst te danken, dat gij nu uw dochter in de armen kunt drukken.

Armstrong, die zijn dochter teder over het blonde haar had gestreken, stond nu op, greep de rechterhand van Raffles tussen zijn beide handen, drukte ze met kracht en zei met een stem, die trilde van ontroering:

— Ik zal dit nooit vergeten, graaf. Gij vindt mij misschien een dwaas, een sukkel, die beter deed, te New York achter de kachel te blijven zitten, maar mijn Silvia is alles voor mij op de wereld, sinds mijn vrouw tien jaar geleden gestorven is. En ik gevoel nu ook, dat ik verplicht ben u te zeggen, wat mij hierheen heeft gevoerd, wat ik hier zoek, waarom gij een man als ik, die niet eens op zijn dochter kan passen, in deze wildernis aantreft.

— Bedenk wel, professor Armstrong dat ik u niets gevraagd heb, zei Raffles op waarschuwend toon. Ik erken dat ik nieuwsgierig ben, waarom zou ik het verzwijgen, maar ik wil uw geheim niet kennen, als gij het mij alleen mededeelt, omdat ik zo gelukkig ben geweest u een dienst te kunnen bewijzen en gij u daardoor aan mij verplicht acht.

— Spreek zo niet, graaf, viel Armstrong hem op levendige toon in de rede. Ik geloof waarlijk dat ik het u toch wel zou hebben medegedeeld, want gij zijt een gentleman en ik geloof u te mogen vertrouwen.

— Dat kunt gij, zei Raffles. Maar bewaar uw verhaal tot het geheel dag zal zijn geworden en neem nu nog eni-

ge uren rust, tenminste wanneer gij bij uw plan blijft, u vandaag weer op weg te begeven.

— Ja, ik blijf bij dat voornemen!

— En gij waart van zins alleen te gaan?

— Ik erken, het is vrij bezwarend, er zijn zeker moeilijkheden aan verbonden.

— Waarde professor Armstrong, als gij alleen gaat, dan keert gij niet levend terug. Slechts zij kunnen dat wagen, die het land voortreffelijk kennen van kindsbeen af, die alle verschijnse-len kennen, die zich weten te behelpen en die gehard zijn door een langdurig verblijf in het hoge Noorden. Geloof gij dat gij enige uren te voren een sneeuwstorm kunt voorspellen? Kunt gij het spoor van de mocassin op de sneeuw onderscheiden? Weet gij hoe gij een ijshut moet bouwen? Kunt gij een sneeuwhaas schieten, hem zelf vullen en braden? Kunt gij een strik zetten?

— Neen, van dat alles ben ik slecht op de hoogte. Ik geloof wel dat ik een revolver zou kunnen afschieten, als men haar voor mij laadde, maar dat is dan ook alles. Maar ziet gij, als de nood drong, had ik een gids willen nemen, die het land goed kent.

— Nu, gij zult er nu over vier kunnen beschikken, professor, want als gij het goed vindt, dan zullen wij allen, onze vriend Cooper inclusief, u op uw gevaarlijke tocht naar de Bering Straat vergezellen.

Silvia had snel het hoofd opgeheven en er verscheen een warme gloed op haar gelaat, toen zij uitriep:

— Wilt gij werkelijk met mij... met ons meegaan, mijnheer Jim?

— Als gij er niets op tegen hebt, Miss Silvia...

— Iets op tegen hebt? Ik... ik weet niet hoe ik u er voor moet danken, zei het jonge meisje verlegen.

— Dan raad ik u aan, miss, daar nu over te gaan nadenken en nog wat rust te nemen, viel Raffles haar glimlachend in de rede. Er zal nu goed voor u gewaakt worden en niemand zal het weer wagen uw kamer te betreden.

Ik zal u een bewaker geven, die zijns gelijke vruchteloos zoekt. Wacht hier 'n ogenblik.

Hij verliet haastig het vertrek, ging de trap af en liep door de smalle gang naar een achterdeur, die toegang gaf tot de verblijven der honden.

Daar lagen zijn dieren rustig te slapen op het stro, maar hij behoefde slechts even zacht te fluiten en onmiddellijk rezen zij allen op en kwamen kwispelstaartend om hem heen dringen.

— Neen jongens, jullie kunnen nog een paar uren blijven slapen; ik heb alleen Kid nodig. Kid, kom eens bij mij.

Een prachtige, grote wolfshond, bijna sneeuwwit, kwam op Raffles toe, ging op zijn achterpoten staan en wreef zijn lange snuit liefkozend tegen de wang van zijn meester, terwijl de anderen grommend van jaloezie toekeken. Kid verliet met Raffles de hondenstal en ging met hem mee de trap op. Raffles opende de deur van het slaapvertrek van Silvia en zei, vrolijk op de hond wijzend:

— Hij zal op het kleed voor uw rustbank slapen en ik zou de man willen kennen, die aan het raam zou durven raken of aan de deur, zonder dat hij woedend zou aanslaan. Kid, maak eens kennis met Miss Silvia. Je moet goed op haar passen, hoor! Begrijp je dat?

Kid keek zijn meester aan op een manier, alsof hij zeggen wilde, dat hij er alles van begreep en zou doen wat men van hem verlangde.

Een kwartier later was het weer stil in het logement.

Het was reeds tamelijk laat in de ochtend en de laagstaande zon verlichtte met haar schuine stralen de geweldige sneeuwvlakte, toen de drie Engelsers, bijna tegelijk met Armstrong en zijn dochter, de gelagkamer binnentraden, waar zij Jim Cooper reeds vonden, die al een uur eerder was opgestaan en eens naar zijn honden was gaan omzien.

Allen namen plaats aan een der grote tafels bij het raam en de mesties en de slonzige dienstmeid kwamen aan- dragen met het ontbijt, hetwelk be-

stond uit een koek van geroosterde mais, tarwebrood, gecondenseerde melk, een bord grutten en een hertebout, koud opgediend.

Het ontbijt was bijna geëindigd, toen Armstrong, die tot dusverre weinig gezegd had, zijn in perkament gebonden boek te voorschijn haalde en het aan Raffles toestak, met de woorden:

— Kent gij dit werk, graaf? Maar zeg mij eerst, kent gij Latijn?

— Ja, professor, antwoordde Raffles glimlachend en ik moet het wel bekenen, want ik heb op de universiteit van Cambridge mijn graad als dokter in de geneeskunde gehaald.

— Zo waarlijk? riep Armstrong ver-rast uit. Dan zijn wij in zekere zin collega's.

— Gij bewijst mij te veel eer, professor, hernam Raffles met een afwijzend gebaar.

Raffles had het boek opengeslagen en zag dat het niet gedrukt, maar geschreven was, met die fraaie, gothische letters, zoals zij gebezigd werden door de monniken in de middeleeuwen, die het schrijven als een kunst beoefenden. De bladzijden hadden nog slechts weinig geleden en het boek was voortreffelijk leesbaar, ofschoon het minstens vijf eeuwen oud moest zijn. Hij las enige regels, keek toen verwonderd op en zei:

— Dit is een werk van zeldzame oudheidkundige waarde, professor!

— Nietwaar? riep Armstrong uit. Het is een van de oudste, aan aardrijkskundige ontdekkingen, gewijde, boeken die er bestaan. Het is geschreven in het latijn der geleerden en ik kan u niet zeggen hoeveel genoegen het mij doet, dat gij het kunt begrijpen. Het is afkomstig uit de nalatenschap van een van mijn bloedverwanten, die er heel weinig waarde aan hechtte en die het zelf weer van een zijner familieleden geerfd had. Maar toen ik het had doorgelezen, begreep ik aanstonds dat ik een schat, een wetenschappelijke schat in handen had gekregen. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij van Plinius hebt gehoord? Maar neen, die vraag stel ik u niet. Natuurlijk weet

gij wie die grote Romeinse onderzoeksreiziger is geweest. Welnu, dit boek gewaagt er van, hoe Plinius een gedeelte van Azie onderzocht heeft, hetwelk het dichtst bij de Beringstraat is gelegen en hoogst waarschijnlijk is hij die straat zelf overgestoken en moet hij dus ook het gebied der Kunjaken hebben betreden. Zeg mij eens, graaf, stelt gij belang in delfstofkunde?

— Zeer veel, professor, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik op dat gebied volslagen leek ben. Mijn kennis gaat niet veel verder dan tot hetgeen bijna ieder beschaafd mens weet, namelijk, dat de aarde, voor zover wij thans weten, uit vijf en zestig vaste, onveranderlijke stoffen is samengesteld, waaruit alle andere als het ware zijn afgeleid. Ik zou u kunnen zeggen hoe de steenkool ontstaan is, ik weet een en ander van de verdeling in tijdvakken van het leven onzer aarde, ik geloof zelfs, dat ik het tertiaire tijdvak wel zou weten te onderscheiden van het quartaire, ik weet wat gneis, schiefer en lava is, en ik weet voorts, dat men twee grote formaties onderscheidt, de eruptieve en de sedimentaire, de eerste ontstaan door uitbarstingen, de tweede door verschuivingen en aanslippen.

— Maar dat is prachtig, graaf, riep Armstrong, blijkbaar zeer verheugd uit. Dan zult gij ook eerder kunnen begrijpen, dat ik, hetgeen dit boek verhaalt, volstrekt niet zo onmogelijk acht, als het aan onwetenden moet voorkomen. Zeg mij eens, gelooft gij zelf dat er hier diamanten te vinden zouden zijn?

— Ik heb er nog nooit van gehoord, maar ik acht het volstrekt niet buitengesloten, antwoordde Raffles, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Wat is volgens u de grootste diamant ter wereld?

— Ik weet niet beter, of de grootste tot dusverre ontdekte diamant was de Cullinan, die in ruwe staat niet minder dan achthonderd karaat woog, te Amsterdam gekloofd werd in de fabriek van de heren Asscher, en waarvan het grootste stuk, dat voor de kroon van

de koning van Engeland was bestemd, geslepen en wel nog altijd tweehonderd vijftig karaat woog, dat is juist eens zo veel als de beroemde Zuidster, die er in geslepen toestand maar honderd vijf-en-twintig haalde. Ik meen echter dat een of twee jaar geleden er nabij de Rio de Oro, in de Engelse kolonie, die wij aanduiden met de naam Goudkust, een diamant is gevonden, die de Cullinan nog in grootte overtrof, maar daar weet ik verder geen bijzonderheden over.

— Ik zie dat gij uitstekend op de hoogte zijt, riep de geleerde opgetogen uit. Welnu, graaf, dit eigenaardige boek gewaagt van het bestaan van een diamant in de streken van de Bering Straat waarbij de beroemde Cullinan slechts een speldenknop, wat zeg ik, een stofje, een atoom is. Gij kijkt mij verbaasd aan, ook gij denkt dat ik schromelijk overdrijft. Maar dit boek liegt niet, graaf, en Plinius was een groot geleerde. Welnu, hij heeft op nauwelijks twintig dagreizen hier vandaan, met eigen ogen een diamant gezien, die op zijn minst honderdtachtigduizend karaat weegt. Plinius beschrijft de diamant als een reusachtige blok, door de invloed van de natuur, van de wind en van nog andere invloeden ontdaan van de doffe oppervlakte en schitterend met een bijna onverdraaglijke glans. De Cullinan werd op twintig miljoen geschat en de Cullinan is een onnozels steentje, een scherfje zonder waarde, vergeleken bij deze monsterdiamant, bij dit natuurwonder, bij deze reus uit het delftstoffenrijk, die ik moet en zal ontdekken, al zou het mij het leven kosten.

— En waar zou zich die steen, volgens Plinius moeten bevinden? vroeg Charles Brand.

— De vindplaats is niet nauwkeurig aangegeven, helaas, maar in ieder geval moet het zeer dicht bij de honderd-zeventigste lengtegraad zijn geweest en bij de zestigste breedtegraad. De steen zou zich moeten bevinden te midden van het eeuwige ijs en in een soort grot, aan de kust van de Bering Straat.

— Maar die streek is bewoond, professor, riep Brand uit. Acht gij het reeds lang bekend is?

— Gij zegt dat de streek bewoond is, mijnheer, en ik moet u dat toegeven, maar de bewoners zijn mensen, aan wie het zelfs aan de meest primitieve beschaving ontbreekt.

— Maar mag men weten, professor, waarom gij niet liever tot de zomer gewacht hebt, om te trachten de steen te vinden? vroeg Raffles nu.

— De reden is zeer eenvoudig, graaf, ten eerste kan men hier van geen eigenlijke zomer spreken, die daarginds bovendien zeer kort duurt en dan is er een andere omstandigheid, die het volkomen onmogelijk maakt anders dan in de winter de steen te bereiken. Hij bevindt zich namelijk, zoals ik u reeds zei in een ontzaglijke grot en daarin stort zich, zodra de sneeuw en ijs gesmolten zijn, met donderend geweld 'n brede waterstroom van een hoogte van meer dan 60 meter, welke het volkomen onmogelijk maakt het onderaards

gewelf binnen te dringen, en die zich daar ergens onder de grond op geheimzinnige wijze een doortocht baant, om zich in de Bering Straat uit te storten. Maar de vreselijke strenge winters in deze streken doen zelfs een kokende waterval bevroren en dan is het mogelijk, gebruik makende van touwlad- ders, naar de grot af te dalen Gij begrijpt nu zelf wel hoe het mogelijk was, dat het bestaan van deze wonderbaarlijke diamant eeuwenlang verborgen bleef. Maar ik, Armstrong, zal hem aan de dag brengen. En gij zult in mijn roem delen en ik gun u dat van harte; gij hebt de eer en het leven van mijn dochter gered.

Raffles stond op en zei:

— Ik weet niet of wij zullen sla- gen, professor Armstrong, maar wat gij daar gezegd hebt prikkelt ons allen om u behulpzaam te zijn. Ik weet niet of die diamant bestaat, of Plinius zich niet vergist heeft, maar wij willen het gaan onderzoeken Op weg dus vrienden.

Hoofdstuk VII

DE WONDERDIAMANT

Vier uur later trok een stoet van drie sleden, door gezamenlijk dertig honden getrokken, over de sneeuwvlak- te en verwijderde zich snel van Yellow Creek.

In de voorste hadden Armstrong en Silvia plaats genomen. Het was zijn eigen slede, maar men had vier van de honden moeten vervangen door andere, want die vier bleken volkomen ondeug- delijk te zijn. Men had de professor voor veel geld onbruikbare dieren in de hand gestopt.

Dan kwam de slede van Jim zelf, be- pakt met dekens, eetketels, slaapzakken en twee tenten en als sluitstuk kwam het voertuig van Raffles, bijna uitslui- tend met levensmiddelen, munitie, ster-

ke touwen, houwelen en spaden be- pakt.

Alle mannen liepen, daar zij de hon- den zoveel mogelijk wilden ontlasten en maakten daar bij gebruik van de sneeuwschoenen, zonder welke het bij- na onmogelijk is, zich over vers geval- len sneeuw bij vijfendertig graden vorst voort te bewegen.

De honden waren geheel fris en goed uitgerust door twee dagen luieren en zij draafden dat het een lust was over de hard bevroren sneeuw.

Jim gevoelde zich de gelukkigste man ter wereld en om de tien minuten vroeg hij Silvia of zij wel goed zat, of zij het niet te koud had, of de sle- de niet schokte.

De koude was fel, maar er stond zo goed als geen wind, hetgeen een gelukkige omstandigheid mocht worden genoemd. De slede schoof voort aan de voet van het Alaska gebergte, dat zijn uitlopers tot hiertoe zendt en Jim was voornemens zo ver mogelijk de bevroren oppervlakte van Kojokuk te volgen, teneinde tijd te winnen.

Na twee uren bereikte men de oorsprong van deze zijrivier van de Joekon en de honden trokken de sleden nu gemakkelijk voort.

Om twee uur werd halt gehouden en in een ommezien had Jim een vuur aangelegd, met behulp van het droge hout, hetwelk hij was gaan sprokkelen in het grote pijnboombos, dat zich langs de oevers van de rivier uitstrekt. Professor Armstrong keek toe, hoe hij vlug en behendig een sneeuwhaas stroopte, zoeven geveld, sneeuw schepte in een aluminium pan, het water boven het vuur aan de kook bracht en daarin inmiddels het vlees van de volgens de regels der kunst schoongemaakte haas, met wat zout, gedroogde uien en andere groenten deed.

Want het was de afspraak, dat men zolang mogelijk het gebruik van de verduurzaamde levensmiddelen zou uitstellen en zich liever zou voeden met het wild, dat onder schot zou komen.

Een half uurtje later verkondigde 'n prikkelende, aangename geur, dat de sneeuwhaas niets liever verlangde dan te worden opgegeten. Allen schikten zich om het vuur, waarbij Jim wat droge takken en bladeren over de sneeuw spreidde, teneinde Silvia het zitten gemakkelijker te maken en met smaak nuttigden allen de maaltijd.

De honden kregen een portie gedroogde vis en mochten zich verder te goed doen aan het karkas van de sneeuwhaas, dat zij in een ommezien tussen hun sterke tanden vermaald hadden.

Alles werd opgeladen en de tocht werd voortgezet.

Bij het vallen van de duisternis, verliet Jim het ijsdek van de rivier en richtte zich naar de voet van het gebergte, teneinde daar het nachtleger op

te slaan. Maar het zou die nacht niet volkomen duister worden, want men bevond zich in die periode, waarin het daglicht nooit volkomen wijkt en de nacht niets anders is, dan een schemering.

De tenten werden vlug opgezet, nadat het kampvuur was aangestoken, de dekens werden op de grond uitgespreid, de sleden werden tegen elkander geplaatst, zodat zij een soort baricade vormden en de honden van hun tuig ontdaan, groeven zich dadelijk in de sneeuw en maakten zich een klein hol, dat zij met hun eigen lichaamswarmte op een dragelijke temperatuur brachten. Zij krabden de sneeuw over zich heen en spoedig was er niets meer van hen te zien, dan het uiterste tipje van hun neus en oren.

Kid was de enige hond van de dertig, die verlof kreeg, bij zijn meester in de tent te slapen, want men moest op zijn waakzaamheid vertrouwen.

Om half tien in de avond hadden allen zich in hun tenten ter ruste begeven, nadat Jim voor de laatste maal nog een armvol droge takken op het vuur had gedaan. En toen daalde de geheimzinnige stilte van de poolnacht over het kleine kamp.

Maar in het midden van de nacht stond Kid eensklaps van zijn leger op, met gloeiende ogen, de blinkend witte tanden ontbloot, het vel van de snoet in rimpels getrokken en recht overeind staande haren. Zijn instinct had hem gewaarschuwd, dat er gevaar dreigde. Hij sloop langzaam naar het voorhang van de tent en keek door een kier naar buiten in de nacht.

De maan scheen helder en het was zo licht, dat men tot op zeer verre afstand kon zien. Kid hief zijn kop op en snoof in de richting van de wind, met trillenden neusgaten en woeste fonkelende ogen. Toen liet hij een luid gebrom horen, hetwelk Raffles aanstonds deed ontwaken.

Hij ging overeind zitten, sprak de hond kalmerend toe, maar toen deze bleef grommen, wierp hij het zware dek van zich af, schoof het voorhang van de tent een weinig terzijde en keek

over de vlakte. Onmiddellijk klonk zijn bevelende, luide stem:

— Op de been, vrienden. Er dreigt gevaar!

Zijn scherp oog had in de verte een zestal sleden gezien, vergezeld door minstens twintig mannen, snel naderend. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of het was Slogan met zijn vrienden, die zich kwamen wreken voor het gebeurde van de vorige nacht.

De stem van Raffles had zo luid geklonken, dat iedereen onmiddellijk ontwaakte. Jim had zijn geweer gegrepen, keek naar buiten en riep op woeste toon:

— Dat moet Slogan zijn, die ellending. Hij heeft ons spoor gevolgd en ik zeg u, graaf, dat het om ons leven gaat en dat wij goed raak zullen moeten schieten, want dat tuig zal niemand van ons in het leven laten. Zij zijn erger dan Indianen, erger dan wolven. Kom mee naar buiten. Neen, Miss Silvia, gij blijft in de tent, gij zoudt ons maar in de weg lopen. Blijf om Godswil kalm en houdt ook uw vader bij u, dat is beter.

Henderson, nog slaapdronken, had ook vlug zijn geweer gegrepen en volgde nu het voorbeeld van Jim, die een kleine kist met geweerpatronen uit zijn tent trok en achter zijn hoog opgeladen slede in de sneeuw knielde.

Een paar seconden later was het kleine kamp zo goed mogelijk in staat van verdediging gebracht.

De aanvallers waren toen op een afstand van nog geen driehonderd meter. Aan hun bedoelingen behoefde niet te worden getwijfeld, want snel achter elkaar kraakten zes of acht schoten en de kogels drongen met het geluid van een zweepslag in de sneeuw of sloegen met een eigenaardige weë klap in de balen meel, waarmede de sleden beladen waren.

De vier mannen vuurden onmiddellijk terug en drie aanvallers vielen voorover, want de kogels van Jim en Raffles misten nimmer en Charles Brand was eveneens een voortreffelijk schutter. Bijna aanstonds hielden de aanvallers halt, zetten snel de sleden op een rij en do-

ken er achter weg, maar niet zo snel of nog drie hunner hadden in het sneeuwdek moeten bijten.

En van dat ogenblik af werd er geregeld vuur in het kamp onderhouden. De kogels sloegen plat tegen het ijzerwerk van de sleden of drongen met een zuigend geluid in het hout door.

En reeds begon de toestand kritiek te worden, toen er onverwachts redding kwam opdagen, in onverwachte, maar afdoende vorm. Want uit het Oosten, blijkbaar aangelokt door het schieten, kwam een troep van minstens honderd wolven aanstormen over de vlakte, woest en uitgehongerd, die zich zonder aarzelen op de bende van Slogan wierpen. Zelfs op die verre afstand waren de vloeken en de kreten van de overvallen schurken hoorbaar. Zij hadden de strijd met de wolven moeten aanbinden en onophoudelijk knalden de schoten.

Maar reeds begonnen enkele sleden in beweging te komen en spoedig volgden de anderen en de aanvallers vluchten weg, zo snel hun honden wilden lopen, voortdurend vurend op de bloedorstige, door de honger tot het uiterste gebrachte wolven. Een ogenblik later waren de sleden uit het oog verdwenen, maar op de plaats waar zij gestaan hadden, was nu een wriemelende zwarte plek zichtbaar...

— Kom mee, beval Raffles op korte toon, misschien leven daar nog mensen, gewonden, en wij mogen niet toelaten, dat die monsters hen verscheuren.

Reeds gleed hij met grote snelheid op zijn sneeuwschoenen over de vlakte, onbekommerd voor het gevaar. De anderen volgden hem en zij kwamen op een waar slagveld, waar een zestigtal gedode wolven lagen en zeven lijken van mannen, voor het merendeel reeds afschuwelijk verminkt. Met een aantal goed gemikte schoten legden de vier mannen nog twintig wolven neer en de anderen, aangegrepen door vrees, sloegen op de vlucht.

Zwijgend keerden de mannen langzaam naar het kamp terug; aan begraven van de lijken viel niet te denken, daartoe was de grond veel te hard, tot

steen bevroren.

Men deelde de zeer ontstelde professor en Silvia niets mede van hetgeen er was voorgevallen en het kamp werd vroeg opgebroken...

Twaalf dagen en twaalf nachten ging de reis verder en er deed zich niets bizonders meer voor, tot de oevers van de dichtgevroren Bering Straat waren bereikt, op een paar mijlen ten Oosten van Kaap Prince of Wales.

Bijna een week hadden deze omzwervingen in deze woeste streek geduurd, toen omstreeks twee uur in de namiddag van een buitengewoon koude dag de professor een kreet slaakte, die allen verschrikt deed opzien. Hij was rechtop in zijn slede gaan staan en zijn ogen glansden, zijn hand sidderde, die hij uitstreckte naar een punt in de verte, terwijl hij met bevende stem uitriep:

— Daar! Daarheen. Dat is de heuvel waarvan Plinius spreekt, riep professor Armstrong uit Laten wij er aanstonds heengaan.

De reeds vrij vermoeide honden werden nogmaals aangezet en een kwartier later was de voet van de heuvel bereikt. De beklimming van de top bleek uiterst moeilijk te zijn, maar men slaagde er toch in, met achterlating van de sleden en de honden, en met behulp van touwen en houwelen, de vlakke top van de heuvel te bereiken. De top had een doorsnede van bijna een halve kilometer en juist in het midden gaapte een kratervormige opening.

— Naar beneden! Naar beneden! riep professor Armstrong op hartstochtelijke toon, doodsbleek van opwinding.

Ook de afdaling in de krater ging met de grootste moeilijkheden gepaard, want de helling was steil, bezaaid met rotsblokken en glad van sneeuw en ijs.

De ontdekkingsreizigers, allen aangegrepen door dezelfde nieuwsgierigheid moesten nog verder afdalen dan zij eerst gestegen waren en nu stonden zij tenslotte op de bodem van de krater en keken zwijgend, diep onder de indruk, om zich heen. Uit een der wanden van de put, door een reusachtige

opening, stortte zich een ijsmassa nog dieper omlaag en allen begrepen het: dit moest de waterval zijn, de onderaardse rivier, thans tot een ijsklomp gesteld, waarvan Plinius in zijn reisverhaal gewaagd. De eigenaardige schemering, die op deze diepte heerste, maakte het schouwspel nog geheimzinniger en indrukwekkender. De bevroren waterval was minstens zestig meter breed en verloor zich daar beneden in de duisternis.

— Verder, verder! schreeuwde Armstrong, buiten zich zelf van spanning en aandoening.

En de afdaling werd voortgezet. De mannen hadden puntige ijzers en ander klimmateriaal medegenomen, die zo diep mogelijk in de ijsmassa werden geslagen en waaraan de touwladders en de zij de afdaling zouden wagen.

Zij stonden nu op de bedding van de bevroren, ondergrondse rivier, die des zomers met donderend geraas een weg baande dwars door het gesteente en nu tot een harde massa gesteld was.

De medegenomen fakkels werden ontstoken en voorzichtig gingen allen de wijde spelonk in, waar zich over enige maanden de waterval met ontzettend geweld in zou werpen. Langzamerhand werd de spelonk wijder en eensklaps bemerkten zij, dat zij de flambouwen niet langer behoefden, want de duisternis maakte plaats voor een wonderlijke schemering, alsof er zich ergens in de verte een zeer sterke lichtbron bevond.

Maar steeds verder drongen zij in de spelonk door, waarvan het verwulft nu ternauwernood zichtbaar was. De wanden weken steeds verder terug en glinsterden als kristal; zij bestonden louter uit ijs, dat hier zelfs midden in de zomer niet smolt.

De fakkels wierpen, voor zij werden gedoofd, nog een laatste rode flikkering op die ijswand en toen trad de schemering in. Maar het werd steeds lichter, de spelonk maakte een bocht, en daarachter moest de geheimzinnige lichtbron zijn, die het verwonderlijke schijnsel verspreidde, waarvan de grot vervuld was.

Nog enige stappen. en toen moesten allen even de ogen sluiten, zo verblindend was het licht, dat daar, op een afstand van ongeveer vijftig meter, in het midden van de spelonk straalde. Toen zij enigszins gewend waren aan dit uitbundige licht, openden zij voorzichtig weer de ogen en keken...

Op een door de natuur gevormde verhevenheid van de bodem lag de ijsdiamant. Het gevaarte had een onregelmatige, enigszins uitgerekte vorm, als een reusachtig struisvogelei. De facetten waren duizenden in getal en van verschillende grootte; ook hen had de natuur geslepen door een arbeid van honderdduizenden jaren.

Allen hadden hun ijsbrillen opgezet en waren nu beter bestand tegen het felle licht, hetwelk de ijsdiamant uitstraalde.

Armstrong was zo ontroerd, dat hij niet in staat was, een woord te zeggen. Hij wilde nog enige schreden naderbij komen en toen geschiedde het onverwachte...

De geleerde droeg een zwaar houweel en zijn hand beefde zo sterk, dat het voorwerp hem ontglipte. Het viel met een luide slag op de bodem, honderdvoudig herhaald en onmiddellijk gevolgd door een losbarsting als die van een ontzaglijk kanon.

De luchtdruk was zo hevig, dat allen ter aarde werden geworpen en toen zij zich weer hadden opgericht, waren zij door duisternis omgeven, slechts heel in de hoogte drong het daglicht flauwtjes door een smalle spleet in de spelonk door. Maar van de ijsdiamant was niets meer te bespeuren, niets dan een hoopje grijs stof, boven op de rots, die hem eeuwen gedragen had.

Armstrong uitte een kreet van woede en teleurstelling. Hij begreep dadelijk wat er geschied moest zijn.

De diamant had daar honderdduizende, wellicht millioenen jaren in volkomen rust gelegen. Niet het minste zuchtje had hem beroerd, geen enkel geluid was al die tijd tot hier doorgedrongen, zelfs niet het geweld van de onderaardse stroom, die zich uren hier vandaan, een weg door de grond baande. De val van het houweel had die onbewogen lucht heftig doen trillen en de samenstelling van de diamant had, zich eensklaps gewijzigd, de ontzettende spanning, in de steen opgehoopt, had zich een uitweg gebaad.

Het kostte moeite, de jammerende professor, die zich de haren uit het hoofd rukte, weg te leiden, nadat hij zich overtuigd had, dat de diamant tot koolstof vergaan was.

Er werd weinig gesproken. Alleen Silvia trachtte haar vader met lieve woordjes te troosten over het verlies, dat hij geleden had.

Uren later bereikten allen dodelijk vermoeid de plek, waar de honden en de sleden in volkomen eenzaamheid waren achtergebleven. Het kamp werd opgeslagen. Maar die avond nam Jim, die een lange wandeling met Silvia had gemaakt, de geleerde verlegen ter zijde en sprak stamelend:

— Professor, u bent vandaag een kostbare diamant kwijt geraakt en nu kom ik er u nog een vragen; ik heb Silvia innig lief, zij stemt er in toe mijn vrouw te worden, wilt gij ons uw toestemming geven?

Armstrong greep met een zwakke glimlach de hand van de pelsjager en zei:

— Ik wist het al, mijn jongen. Silvia heeft voor haar vader geen geheimen. Als zij je hebben wil, neem haar dan en maak haar gelukkig. Maar twee kostelijke diamanten op één dag te moeten verliezen, het is hard.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

SNEEUW, GOUD EN LIEFDE

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.